ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\V\Vampyra\Vampýra - 10 Osada mrtvých.pdb

PDB Name: Vampýra - 10 Osada mrtvých
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.9.1937
Modification Date: 30.9.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Včasné ranní hodině tohoto prvního svátku vánočního spatřilo poprvé světlo světa temperamentní děvčátko, mající již při narození blonďaté vlásky. V tak malé osadě jako Llandrinwyth událost nikterak všední, pročež se také Owain Glyndwr společně s otcem spontánně rozhodli spojit křest tohoto nového človíčka s večerní mší.

Matka ležela samozřejmě ještě upoutána na lůžko a Owain Glyndwr považoval za nutné jí - snad ještě dřív, než dojde ke křtu jejího sedmého dítěte - udělit svátost posledního pomazání. Když někdy kolem poledne vykonal u ní návštěvu, nebyla rozhodně ve stavu, aby s ní promluvil. Horečka jí vymalovala v již tak ztrápeném obličeji chorobné žluté skvrny a nezdravý lesk jejích očí dával tušit, že si je vědoma, jak je to s ní zlé.

Duchovní spolkl knedlík, který se mu navzdory vší rutině - stále ještě v podobných situacích pokaždé vytvářel v krku. Byl si však jistý, že ani toto není vlastním důvodem oné úzkostné nevolnosti, která se jej zmocnila už v noci.

"Jsme hotovy," vytrhl ho z těžkých myšlenek čísi hlas. Patřil jedné z vesnických žen, které byly pověřeny přípravou k chystané slavnosti. "Můžeme už jít?"

Owain Glyndwr přikývl, aniž by se - jak jinak bývalo jeho zvykem - pečlivě přesvědčil, zda vše odpovídá jeho představě. Nedbale pokynul svým pomocnicím levou rukou, ať si jdou domů, zatímco pravou si přejížděl po lemu sutany, jako by v této činnosti mohl nalézt vysvětlení nezvyklé nálady, která na něho dolehla.

Počkal, až si ženy sebraly své nářadí a opustily chrámovou loď. Teprve potom i on sám zamířil k východu z domu Božího. Byla to stavba v prostém pozdně gotickém slohu, která se nijak nemohla rovnat s nádherou velkých katedrál v Bangoru nebo Llandaffu.

Owain Glyndwr toho však nikdy nelitoval. Byl spokojený se svou farností, čítající - včetně toho dnešního novorozence - pouhých 769 duší. Také mu nikterak nevadilo, že on, zbožný muž, má stejné jméno jako jeden z posledních velšských hrdinů a potomků knížete Llewellyna.

Když nyní vyšel ze dveří, cítil, že vzduch, těžce klesající podél skalnatých strání do úrodného údolí, je cítit brzkým sněhem. Obloha byla zatažena mračny, šedými jako olovo. Mráz tvořil Owainu Glyndwrovi u rtů bílé obláčky. Prchavé jako ubohé duše, které se z těl umírajících vracejí důvěřivě do náruče Všemohoucího...

Třebaže bylo teprve pozdní odpoledne, téměř se setmělo. V oknech několika přikrčených chalup se už svítilo. Z komínů stoupal dým. Owain Glyndwr miloval jeho typickou vůni. Nosní dírky se mu bezděky rozšiřovaly jako koňské nozdry, jak zhluboka nasával vzduch. Zamyšleně si přejel rukou po obtloustlém obličeji.

Byl tak zamyšlen, že si nezvykle pozdě všiml dosti velkého shluku vesničanů před patrovým domem Clougha Corwena.

Vypadalo to, jako by tam vzplanula vášnivá hádka.

Owain Glyndwr se vrátil do kostela a prošel jím až dozadu, do svého soukromého příbytku, aby si vzal teplý plášť. Chráněn před ostrým větrem, který dul po celou zimu od rozeklaného vrcholku Snowdonu, rozhoupal farář své tučné tělo směrem dolů po silnici. Lidé ho viděli přicházet a ustali v hádce - se zjevným vzrušením vyčkávali, až dojde k nim.

"Nad čím se tady rozčilujete?" pustil se do nich Owain Glyndwr stejným tónem, jaký znali z kanceláře. Teprve nyní si všiml ušlechtilého koně, přivázaného ke kůlu před domem Clougha Corwena. Jak samotná černá klisna, tak i nádherně vypracované sedlo s pobočními brašnami zjevně dokladovaly, že nepůjde o koně nikoho z místních. "Corwen má hosta?" otázal se proto farář trošku zaraženě.

Vzápětí pak vřava propukla nanovo. A teprve energicky zdvižená paže Owaina Glyndwra zjednala klid. "Což jste se dokonale pominuli, takto vříškat v den Páně? Ptám se tedy ještě jednou: co se tu děje? Má to snad co dělat s tím cizincem?"

Dafydd Gwilym, jinak uvážlivý muž, zvolal s obličejem zrudlým hněvem: "Dobře, že jste přišel, pane faráři, skutečně dobře, že jste přišel! Běžte tam dovnitř ke Cloughovi, k tomu zaslepenému bláznovi a řekněte mu, že o takového hosta tady nestojíme!"

Owain Glyndwr užasl. A zrovna když se chtěl zeptat: "A pročpak, lidičky, ne?" otevřely se dveře Corwenova hostince a rezavě jasný hlas pravil: "Děkuji za ty četné ovace, ale myslím, že žádného podkoního potřebovat nebudu...!"

Pohled Owaina Glyndwra sklouzl vpravo - a vzápětí jím projel chlad, před jakým by ho neochránil ani nejteplejší plášť. Jediný zběžný pohled stačil, aby pochopil příčinu pobouření tohoto početného davu mužů a žen, který stále narůstal.

Odkudsi zaslechl šeptat: "Jela kolem psa a ten začal nejprve štěkat jak blázen, ale pak padl na zem a zmítal se v křeči,

dokud nezůstal ležet mrtvý!" A jiný hlas navázal: "Jedna moje kráva začala střečkovat, když jí přeběhla přes cestu. Musel jsem ji na místě porazit. Ale její maso je otrávené. Budu muset zdechlinu spálit!"

Odevšad se ozýval podobný zlostný šepot.

Owain Glyndwr zatím stále ještě zíral neschopen slova na onu svůdnou ženskou postavu. Stála ve dveřích s rukama vyzývavě založenými v bok a vrhala kolem sebe pohledy, v nichž se střídala zuřivost s pobaveností.

Když spatřila Owaina, stáhla pohrdavě koutky svých hříšných úst. "Ale od tebe," křikla hrdelním hlasem, jakmile poznala podle oděvu jeho stav, "od tebe bych si skutečně ráda nechala přidržet třmen, páteříčku! Ty bys mi dokonce směl i holínky olízat. Jsou po dlouhé cestě poněkud zaprášené..."

Výkřik nevole se vznesl nad davem a sám Owain Glyndwr se téměř zkroutil pod neviditelnou knutou. Tvář jej náhle pálila, jako by se jí dotkl plamen, a také dýchání mu působilo nesnesitelné obtíže.

S pyšnou nevšímavostí sestupovala žena dolů ze schodů. Její cizokrajný, dráždivý oděv probouzel tu a tam v mužských pohledech otevřenou žádostivost. Oči měla žluté. Vypadalo to sice u člověka příšerně, nicméně jí to na kráse nijak neubíralo.

Nikdo se neodvážil vyložit si toto zjevné pohrdání jako útok a reagovat na něj. Všichni shromáždění hleděli jako očarovaní na její kypící ženskost, rýsující se pod drahou, karmínově rudou látkou. Zdálo se, že cizinka si byla svého působení plně vědoma. S lascivní elegancí se vyšvihla na klisnu, ba ne, doslova se až s nadpřirozenou lehkostí vznesla.

Owain Glyndwr, zatímco neohrabaně klopýtal k cizí jezdkyni, pochopil, že právě předtucha těchto událostí je příčinou jeho potíží od minulé noci.

Jakmile měl sedlo těsně v úrovni očí, byl by se nejraději hanbou propadl do země. Věděl, co musí následovat. Ale všechny pokusy vzepřít se proti tomu ztroskotávaly pod nemilosrdným pohledem ohnivé rudovlasé ženy. Držela ho ve své moci naprosto pevně, i když sklonil hlavu.

A opět dav zasténal. Tentokrát jiným tónem, v němž byla pochybnost nad tím, co viděli na vlastní oči. V tom okamžiku se v Owainu Glyndwrovi přetrhla neviditelná struna. Sám nechápal, co dělá. Zdálo se mu, že se mu srdce musí zastavit, když rozevřel rty, přiložil je k čarodějčiným holínkám a jeho jazyk počal v neovladatelné vášni tančit na hladké kůži...

Přítomnost

Lilith Edenová se cítila jak osamělý stín. Již nedokázala déle snášet stísněný prostor apartmá. V noci musela odcházet, aby ji ten "beton nerozmačkal". Trpěla, protože se jí zdálo, že prostě není stvořena pro trvalé přátelství. Druhým přináší samé neštěstí - anebo smrt. To příliš na radosti ze života nepřidá.

"Llandrinwyth... Cymru... Radnor..."

I nyní jí v mozku žhnula tato slova Jeffa Warnera, která jí řekl na zpustošeném pozemku jejího rodného domu.1

Uplynuly tři dny.

Tři nekonečně dlouhé dny, během nichž Lilith uvažovala o ceně informace a diskutovala o tom se svou jedinou důvěrnicí. S Beth.

V bezděčném gestu si Lilith pohladila ňadra. Pouhá myšlenka na reportérku, u které bydlela, ji erotizovala. Teprve chlad přiléhavé látky ji vrátil zpět ke střízlivosti. Symbiont s ní pobýval - a také ji odíval - stejně jako předtím. V tuto chvíli obepínal její tělo jako kombinace smolně černého trička, dosahujícího jen pod prsa, tenoučkými vlákny spojeného s přiléhavými kraťasy a s botami, dosahujícími po kolena. Už dlouho se ani nepokusil navázat s ní nějak telepatický kontakt. Lilith netušila, proč tak zatvrzele mlčí, třebaže už předtím dostatečně dokázal, že je takového druhu komunikace schopen. V podstatě jí však jeho mlčení vyhovovalo.

Symbiont, dědictví po mrtvé matce, byl současně prokletím i požehnáním. Dokázal napodobit jakýkoli druh oděvu a krom toho se uplatnil již nejednou jako velice účinná zbraň proti Lilithiným úhlavním nepřátelům, upírům. Avšak vysvětlení, proč nezasáhl proti Landruovi, nejmocnějšímu ze všech krvežíznivců, zůstával dodnes dlužen.

Jeff Warner jí však sdělil ještě něco příšerného. Její rodný dům - nebo přesněji ona síla, která jej oživovala a která měla zřejmě nyní v moci i Warnera - údajně akceptoval, že Lilith utekla "předčasně", tedy dříve, než mohla být v úplnosti připravena pro své poslání. Přitom stále ještě nevěděla, v čem přesně spočívá její poslání. Podle slov bývalého policisty její předčasné procitnutí uvedlo do chodu proces, jehož cílem bylo napříště podporovat Lilith v jejím boji proti upírům. Za necelé dva měsíce se měla setkat s lidmi, kteří jí měli do budoucna - Lilith se při pouhém pomyšlení na to ježily vlasy na hlavě - sloužit.

Chtěla Warnerovi (či DOMU) vysvětlit, že nepotřebuje žádné "služebníky" - nebylo jí to však umožněno.

Avšak teď ji plně zaměstnávalo něco jiného. Vypadalo to, že "ta, která dala Lilith její poslání", narazila na novou stopu po ságami opředeném Liliovém kalichu. Stopu, která byla Landruovi buď neznámá - anebo kterou si již ověřil jako marnou:

Llandrinwyth... Cymru... Bad-nor...

Warner jí udal tyto tři orientační body. Podle jeho údajů se ztratila stopa upírské nesvátosti před půltřetím stoletím právě v Llandrinwythu.

Před přesně dvě stě šedesáti sedmi léty, jak se Lilith dosud dozvěděla, Liliový kalich zmizel. Od té doby nemohl vzejít žádný pravý upírský dorost, s výjimkou služebných kreatur. Tím byla perspektivně ohrožena existence Starého plemene. A Lilith by mohla toto ohrožení proměnit v nezvratnou skutečnost, kdyby se jí dříve než upírům podařilo kalich vypátrat a zničit.

Po prvním radostném překvapení z nové stopy však přišlo vystřízlivění. Vypadalo to, že Warnerovy informace jsou mylné. Jeho tvrzení, že kalich naposledy vyvinul svoji sílu právě na jihozápadě Anglie, v jakési imaginární osadě jménem Llandrinwyth, se nijak nepotvrdilo.

Takové místo neexistovalo!

Vypátrat Cymru a Radnor bylo díky Bethině pomoci relativně snadné. Cymru bylo staré kymrijské označení pro Wales; Radnor bylo jedno tamější bývalé hrabství - avšak od začátku sedmdesátých let již jen stejnojmenný okres, spadající do nynějšího hrabství Powys.

Avšak ani na území Powys, ani v užším okruhu okresu Radnor nebylo na nejpodrobnějších mapách k nalezení město nebo vesnice jménem Llandrinwyth!

Vrtíc nad tím hlavou, pohybovala se poloviční upírka jasně osvětlenými obchodními ulicemi Sydney. Její chůze, houpavá v bocích, byla esencí erotiky - byl v tom záměr. Opět v ní procitl "hlad". Ačkoli se tomu bránila. Nakonec si z toho však nečinila žádné výčitky, koneckonců bylo pro ni otázkou bytí a nebytí, dokáže-li nasytit svoji naprosto specifickou žízeň. Její tělo se nedokázalo nasytit běžnou potravou. A pouhé pomyšlení na krevní konzervy, které by se snad daly s vynaložením jistých prostředků opatřit, jí bylo mnohem odpornější než ona podle čistě lidského pojetí morálky "zavrženíhodná" touha. Krev musela být čerstvá a teplá, jinak ztrácela svou zcela neopakovatelnou chuť.

"Za kolik, darling?" otázal se náhle jakýsi hlas, prozrazující zjevně rozjařenou náladu.

Lilith se zastavila. Popravdě řečeno, od svého odchodu z apartmá nečekala na nic jiného než na tuto otázku. Landru a sydneyský upírský klan se jí vysmívali, že je "zkurvydcera". A kdyby byla prudérní, pak by sotva bloudila po nočních bulvárech.

Vousatý muž, který ji zastavil, nevypadal, že by měl nějaký vážný důvod uzavřít obchod. Ale na druhé straně to ani nevypadalo, že by se přeslechla.

"Kolik máš u sebe?" přistoupila na hru.

"Dost." Měl pěkné oči a sebevědomý úsměv. Na první pohled bylo zjevné, že Lilith nepovažuje za obyčejnou noční dámičku, nýbrž za něco zcela zvláštního.

"Opravdu?" zeptala se ironicky a dodala: "Mám vysoké nároky - v každém směru."

Nic netuše se usmál. "Jsem nakloněn každé nové zkušenosti."

"Tak to tě tedy nezklamu." Olízla si rty. Zuby jako by jí začínaly pulzovat a draly se ze rtů ven. Avšak ovládla se. Ještě bylo brzy. "Kam půjdeme?"

"Navrhni něco."

"Máš tu někde vůz?"

"Nejsem žádný teenager..."

"A já zase žádná roztřesená stařena."

"To doufám. Okay. Zkusíme to."

Šla za ním do jedné zastrčené uličky. Jeho auto byl nejmoderněji vybavený americký plymouth. Jakmile se Lilith posadila vedle neznámého na bílé kožené čalounění, sama od sebe se spustila hudba. Řídicí deska nebyla z běžného tvrdého plastiku, nýbrž z ušlechtilého dřeva. Volant byl potažen stejnou kůží jako sedadla a rukojeť automatické řadicí páky.

"Chybí už jen zabudované koupaliště," podotkla Lilith a blahopřála si ke šťastné volbě. "Jak se jmenuješ?"

"Neal," řekl. "A ty?"

"Lilith."

"Pěkné. Adamova první žena..."

Tázavě se na něho podívala.

"Goethův Faust," vysvětlil. "Valpuržina noc. Nikdys o tom neslyšela?"

Zavrtěla hlavou.

"Tady je moc čumilů," ukončila konverzaci. "Podívejme se po klidnějším místě!"

Zasmál se a nastartoval. "Myslím, že Nielsenův park je pro milenecké páry, jako jsme my, ten pravý tajný tip," zavtipkoval. "Znáš to tam? Stejně to mám nejraději na čerstvém vzduchu. Máme takovou vlahou noc..."

Lilith se rozhodla ponechat všechnu na něm. "Okay," řekla stručně.

Neal projel městem a zamířil k moři. Zastavil vůz u nevelkého lesíka fíkovníků a ve světle hvězd pak vyběhli kousek vyšlapanou lesní pěšinkou podél členitého pobřeží.

Panoráma města v nočním osvětlení bylo úchvatné. V dálce se jako nějaký starořímský viadukt klenul most. V měsíčním světle jasně a opuštěně zářila krásná pláž.

Neal vedl Lilith ze stezky na hebký písečný svah. Už zezdola bylo znát, že se nahoře nachází idylická plošinka.

"To budeš koukat," sliboval. "Tam nahoře se nachází jedno z mnoha bájných kultovních míst domorodců. Kdo se tam pomiluje, ten prý odchází nabit netušenou energií."

Lilith se skepticky ušklíbla. "Tys to už vyzkoušel?"

"Několikrát."

"No a?"

"Snad jsem ještě nikdy neměl tu pravou partnerku..."

Chtěl ještě něco dodat. Avšak v tu chvíli si oba všimli, že budou muset své milenecké dostaveníčko přeložit někam jinam. Místečko bylo obsazené. Ale kým...!

Lilith to na chvíli vyrazilo dech. Neal sotva tušil o co jde, avšak zastavil se také.

Postava, tyčící se nad jedním z útesů, ozdobených rytými výjevy, byla bezpochyby - upír!

Na to měla Lilith nos - stejně jako i upíři dokázali zpravidla bez obtíží prohlédnout její pravou identitu. Z hrdla se jí vydral agresivní zvuk. Muž po jejím boku si ji nechápavě změřil pohledem. Avšak upír v Lilithině zorném poli nereagoval na její přiblížení vůbec.

Tady něco nesouhlasilo!

Lilith to cítila až do největší hloubi své duše.

"Pojď, zmizíme odtud," zašeptal Neal. "Můžeme jit někam jinam..."

"Ticho!" Lilith jej podřídila své vůli. Bylo to snadné. Opatrně šli dál, pak muž zůstal bez hnutí stát vzadu. Oči měl zavřené, jako by spal.

Lilith se vyšplhala až nahoru. Nijak se neskrývala. Symbiont na jejím těle se jakoby zachvíval předtuchou slasti. Také on se živil černou krví upírů.

Zastavila se jen několik kroků od bytosti, která byla starší nežli kterýkoli žijící člověk na této planetě a rovněž starší než Lilith. Tato bytost bez problémů prošla několika staletími, protože se neustále omlazovala lidskou krví. Pro Lilith bylo fascinující představovat si, co její nepřátelé viděli na vlastní oči.

Včetně těch posledních upírů, zplozených Liliovým kalichem, kteří kolem sebe šířili děs už na začátku 17. století. V tehdy ještě ne zcela poznaném světě to měli v mnohém ohledu snadnější i těžší zároveň. Magii a alchymii se tehdy přikládal jiný význam než v dnešní době.

Upír se k Lilith otočil zády. Nějaký trik. Co jiného?

Lilith na něho chtěla zavolat, když vtom se stala svědkem události, jejíž dosah si nejprve vůbec nedokázala uvědomit.

Upír se znovu otočil k ní. Jeho škleb by už nyní musel každému, kdo ho viděl, prozradit, co je zač.

Lilith si však na podobný pohled už dávno zvykla. Nevyděsil ji. Jen to, co na ni křičel jeho pohled, jí náhle téměř podlomilo nohy!

Takovýto výraz ještě neviděla v tváři žádného upíra.

Nežli mohla vyvinout jakoukoli iniciativu, jednal on.

Oběma rukama současně sáhl pod kabát a vytáhl odtud klasické nářadí k ničení upírů.

Kladivo a kůl.

Chce mě probodnout? blesklo Lilith hlavou. Okamžitě se přichystala k protiútoku, avšak zbytečně.

Upír totiž sice bleskurychle svého nářadí skutečně použil, avšak nikoli k útoku, ba právě naopak. Lilith překvapeně strnula uprostřed pohybu, když viděla, jak upír obrátil hrot kůlu proti svému studenému srdci a jediným mocným úderem kladiva si jej pohroužil hluboko do hrudi!

Tupý zvuk se smísil s prasknutím jednoho či více žeber. Na okamžik zůstal upír tiše stát ve vzpřímené poloze proti nočnímu obzoru. V jeho zmučených očích se objevil výraz, který ještě Lilith nikdy neviděla, ale který již nikdy neměla zapomenout. A pak se během jediné sekundy rozpadl v prach, kterého se zmocnila mořská bríza a rázem jej rozvála do všech koutů světa.

Jediný zvuk, provázející toto absurdně přízračné divadlo, vydaly kůl a kladivo, jak dopadly na skálu.

Lilith chtěla dojít až na místo, kde se udála ta neuvěřitelná věc.,

Něco ji však zadrželo.

Cosi jako - stín!

Jsem pouhý stín... Osamělý stín...

Zachvácena náhlou panikou, otočila se na místě a prchala do hloubi noci.

Cítil se starý jako svět.

Na jeho skoro holé lebce zůstalo jen trochu jemného chmýří, podobného pavučinám, a jeho bledý obličej, zbrázděný nesčetnými vráskami jako tvář nějakého trpasličího Metuzaléma, vypadal tak unaveně, strašně unaveně...

Když zavřel oči, za víčky se na něho šklebila smrt.

Třebaže mu to nikdo z "rodiny" nijak nepřipomínal, Tom trpěl svým vzhledem. Hnusný, hnusný, hnusný! opakoval si v duchu. Mnohem horší než neodvratitelně se přibližující smrt mu připadla skutečnost, že nemůže nikdy mít žádnou opravdovou přítelkyni. Žádné děvče se zdravým rozumem by se nezahodilo s takovým zjevem - žádné!

Po každém představení se zavíral v maringotce a unaveně zalézal do postele. Šeptání, smích a jízlivosti návštěvníků, převážně stejně starých jako on (nikoli však tak hnusných), jej pronásledovaly ještě celé hodiny poté.

Nezřídka uvažoval o tom, že by svůj život předčasně ukončil. Avšak kvůli svému otci to nikdy neudělal a dál se trápil mukami, o kterých nezasvěcený nemohl mít ani potuchy.

Snad proto tak miloval tmu, protože její černý plášť mu přinášel iluzi, že je stejný šestnáctiletý mladík jako všichni ostatní. Avšak tma je špatný spojenec a pokaždé ho nechala na holičkách. Ve dne i ve světlech ramp.

Když byl sám, naslouchal rychlému bušení svého srdce. Stále čekal jen na to, až jednou jednoduše ustane a on v černém víru bude vyrván ze svého těla.

Takoví jako on nejčastěji umírají na srdeční slabost.

Protože nejen jeho kůže byla zestárlá, nýbrž i každý vnitřní orgán, každý sval. Drobná uhození, která jiní sotva registrují, mu přivozovala bolestivé krevní podlitiny, které vydržely po celé týdny. Ještě si přesně vzpomínal, jak - když si poprvé uvědomil svoji odlišnost - se chtěl zmrzačit. Pomocí ohně, žhoucích cigaret nebo ostrých předmětů. Až

dokud se před ním jednoho dne jeho otec nerozbrečel. Slzy nemohl chlapec vidět ani dnes. Kolikrát se mu zdávalo, že na něj poblikávají ze tmy...

Od té doby se to snažil vydržet.

Avšak to, že není jediný, koho osud vystavil těžkému bytí, ho rozhodně ukonejšit nedokázalo.

Jen jednou políbit rudá ústa, pohladit hebká ňadra...

Dnes poprvé nocovali v Mallwydu. Stačilo, aby se Tom a jeho kolegové jen chvíli prošli po hlavní ulici, a celé to malé hnízdo bylo zachváceno dráždivou hrůzou. První představení bylo ohlášeno na zítřejší poledne.

Tom se s námahou posadil v posteli, když zaslechl ode dveří nějaké zvuky. Jeho nastražený sluch zaznamenal, že někdo naprosto bez obtíží otevírá dveře.

To není možné, napadlo jej. Přece zamkl. Vždycky zamykal! Ten pohyb mu už přešel do masa a krve naprosto automaticky.

V prsou se mu cosi bolestně stáhlo. Temnota se zformovala do rotující spirály. A pak to opět přešlo. Sípavě oddechoval a snažil se soustředit na další vjemy. Vidět nebylo nic. A natáhnout ruku ke šňůrce, rozžíhající nástěnnou lampu, taky nešlo. Byl jako ochrnutý.

Dokud nezaslechl ten hlas.

"Neměj strach! To jsem já!"

"Víla...?"

"Ano, uklidni se!"

Jako pytel se svalil zpět do podušek. "Jak jsi se...?"

Už byla u něho. Ucítil typický závan vzduchu a pak dotyk jejích studených prstů na svých rozpukaných rtech.

Když se k němu posadila na lůžko, ucítil jakousi touhu, které se však obával oddat. Víla se k nim přidala teprve nedávno a okamžitě se bezkonkurenčně vyšplhala na místo "hvězdy" souboru. Ani Tom, ani nikdo jiný z rodiny, neměli tušení, jak si Víla udržuje tu svoji maškarádu. Avšak navzdory vší monstróznosti působila až neuvěřitelně autenticky. A to publiku stačilo. Ještě nikdy předtím neměla jejich představení takovou návštěvnost.

Šuškalo se všelicos. Krom jiného i tolik, že Víla a Tomův otec spolu mají tuze intimní poměr.

Tom mu proto záviděl.

Víla byla - i v masce - ta nejkrásnější a současně nejzajímavější žena, jakou kdy "mladý stařec" Tom viděl. Měla totiž něco, co většině krasavic chybí: osobnost.

A nyní tu sedí vedle něj ve tmě a on se nedokáže ubránit pocitu, že je provrtáván jejím pohledem.

Ten pocit byl stejně nesrozumitelný jako způsob jejího příchodu.

"Co chceš...?" začal znovu.

"Mluvila jsem s tvým otcem," řekla něžně. "Vysvětloval mi, co se s tebou děje. Má o tebe veliké starosti..."

To nebylo pro Torna nic nového. Starosti o sebe má přece i on sám, sakra!

"Dej mi pokoj ! Chci být sám ! " řekl hrubě.

"Ty jsi sám. Vidím, jak tě to trápí. A taky..."

"A taky?"

"Že máš strach."

"Z čeho bych měl já mít strach? Takoví jako já se nebojí vůbec ničeho."

"Krom hloupých bližních á smrti."

Tom slabě přikývl a jenom doufal, že to ve tmě neviděla. "Blbost!" vyštěkl tak, až mu přeskočil hlas.

"Mně nemusíš nic předstírat."

Proč ne? Co ode mě, k čertu, chceš? křičely jeho myšlenky. Ale řekl jen: "Jdi už! Prosím!"

"Za chvíli. Až pak. Jestliže ne tobě, pak tvému otci jsem dlužná pokusit se..."

Pokusit se?

Náhle ucítil na hrudi její ruce. Také tam byla jeho kůže povadlá a choulostivá. Také tam bušila stařecká slabost v těle šestnáctiletého chlapce, který věděl, že nejpozději do roka, do dvou, zemře. S touto nemocí člověk nezestárne.

Její doteky byly něžné a citlivé. Pomaloučku se přesouvaly výš, pak její prsty uchopily jeho obličej a její hlas řekl s naléhavostí, která Torna ještě víc rozjitřila: "Důvěřuj mi! Nemohu ti sice nic slíbit, ale pokusím se pomoci ti! Teď naprostý klid!"

Hořký smích se mu dral z hrdla.

A přece nevyšel z úst.

Protože náhle Tom pocítil, jak se přestává chvět a také srdce, že mu začíná tlouci pokojněji. Nic na tom nezměnilo, ani když Víla nakonec vklouzla k němu do postele a něžně jej sevřela v náručí.

Llandrinwyth, Vánoce 1727

Má-li pravdu lidová tradice, která tvrdí, že každý den "vánočního dvanáctidenní" předznamenává jeden měsíc příštího roku, pak musí hned v lednu nového roku přijít úplná katastrofa, uvažoval trpce Owain Glyndwr.

Právě tak, jako byl hned ten první den, 25. prosinec, černým dnem pro něho osobně...

I nyní, když bylo po tom, mu obnažující pocit prožité hanby takřka trhal srdce z hrudi. Sám nechápal, jak mohl vůbec přežít ty minuty, kdy jej čarodějnice přinutila olizovat jí boty. Že v tom bylo nějaké temné kouzlo, stálo mimo jakoukoli pochybnost. Ale ani tento poznatek nemohl nikterak přispět k tomu, aby se zhojila jeho poraněná duše.

Od chvíle, co čarodějnice divokým tryskem odjela z vesnice a on se vrátil zpátky na faru, se stále vážněji zabýval

myšlenkou odvolat dnešní mši. Křest by mohl odložit na dobu, až se nálada ve vsi trochu uklidní. S vánoční pobožností tomu však bylo jinak.

Bude muset předstoupit před oltář a před své věřící. Této odpovědnosti by se mohl vyhnout, jen kdyby byl ochoten přistoupit ještě na další destruktivní akce. Aby si alespoň trochu dokázal zachovat tvář, musel se nejprve pokusit zapomenout na své ponížení.

O tom, že se zvěst o jeho setkám s tou zarputilou cizinkou již rozšířila po celé vesnici rychlostí požáru, vůbec nepochyboval. Trochu "rozptýlení", i když ne právě v pozitivním slova smyslu, přinesla okolnost, že se matka malého křtěnce krátce před úplným setměním dostala na samý práh smrti. Kovář, zkušený ve věcech ranhojičství, nechal zavolat Owaina Glyndwra, aby umírající podal poslední svátost. Avšak než tam dorazil, žena již podlehla horečce.

Když uviděl Owain Glyndwr žalem schýleného vdovce, musel si bezděky položit otázku, bude-li tento muž vůbec schopen sám své děti - nyní poloviční sirotky - vychovat.

S pachutí bezmocnosti v ústech proto opouštěl Owain Glyndwr dům s tolika dětmi. Když se otce zeptal, jak se za těchto okolností rozhodl ohledně křtu novorozence, potvrdil mu tento, že trvá podle předchozí úmluvy na dnešním večeru. Owain Glyndwr by byl šťastnější, kdyby alespoň tohoto zůstal ušetřen. Nemohl však říci ne.

Po jeho návratu do kostela mu do začátku sváteční pobožnosti chyběly už sotva tři hodiny. A pochybnost, zda je dost silný, aby snesl konfrontaci s vesničany, v něm hlodala stále trýznivěji. Stále ještě mu bylo záhadou, proč právě jeho čarodějnice zneužila k demonstraci své moci.

Každý, uvažoval, každý by se choval jako já! Ale ona chtěla mě! Chtěla mě vystavit posměchu a pohrdání celé obce - a podařilo se jí to...

Jen žena znalá černé magie mohla dokázat takové věci. Jen taková vyvrženkyně, která unikla pozornosti svaté inkvizice!

Dlouho se Owain Glyndwr modlil a čerpal sílu ze své samoty. Když si pak přišel kostelník pro příkaz k rozeznění zvonů, odebral se Owain Glyndwr do svého soukromého příbytku, aby se převlékl do svátečního roucha. Mezitím se musel ptát sám sebe, co by dělal, kdyby se věřící rozhodli vůbec dnes nepřijít. Kdyby mu chtěli tímto způsobem dát najevo, že jeho selhání je neodpustitelné.

Takové demonstrativní pohrdání Owain Glyndwr příliš nečekal. Ale jen existence pouhé možnosti jej přiváděla k pochybnostem o sobě.

Současně však věděl, že by bylo naprosto nevhodné, pokoušet se omlouvat své jednání sváděním viny na magii a čarodějnictví. Prostě jenom mohl doufat, že časem vzpomínka na jeho ponížení vybledne. Lidé zapomínají.

Když pak přišli ministranti - šest chlapců z vesnice - a rovněž si navlékli slavnostní roucha, zaslechl farář zvenku obvyklé zvuky a hlasy, svědčící o tom, že se farníci scházejí. Pak ustalo vyzvánění na věži. Owain Glyndwr klouzal pohledem z jednoho chlapce na druhého a žaludek se mu skoro obracel naruby při vědomí, že i oni už vše dávno vědí. Že ho sledují!

Sám sebe se ptal, jestli už nezačíná trpět stihomamem.

Avšak pocit, že jej všichni číhavé sledují, se ještě umocnil, když v předstíraném nábožném pohroužení vyšel z bočních dveří k oltáři. Jeho zvučný hlas naplnil klenutý prostor a přiměl ostatní hlasy umlknout, vzápětí pak sbor zapěl píseň a vše pokračovalo se zdánlivou normálností.

Oltář a chrámová loď byly ozdobeny jen stroze. Hořelo několik svící. I nyní přišla Owainu Glyndwrovi vhod jeho rutina. Spolu s poznáním, že kostel dnes není bez příčiny plný víc, než za všechna ta léta předtím.

Přišli kvůli mně. Chtěli vidět, jak jsem se vyrovnal s tím ponížením!

Od toho okamžiku, kdy lidi pod sebou (oltář byl poněkud vyvýšený) takto dokázal prohlédnout, v sobě pocítil úžasné množství nových sil. Zdravou dávku sebevědomí a vzdoru, které v něm převážily. Jeho tělo se napřímilo.

Zdálo se, že vzápětí tato jeho vnitřní proměna nalezla ohlas i ve shromáždění věřících. Pohledy, se kterými se setkal, již byly uvolněnější.

Ó Pane, odpusť jim, napadlo jej. A chtěl pokračovat: neb nevědí, co činí...

A vtom si všimnul, že chybí ohlášený křtěnec a jeho příbuzní.

Zpočátku se uklidňoval tím, že se snad trošku opozdili, avšak postupně se tupě doléhající předtucha měnila v jistotu, když vtom náhle uprostřed mše se rozletěla těžká vrata kostela a dovnitř se vřítila zadýchaná postava.

Owain Glyndwr poznal toho muže stejně snadno jako i ostatní účastníci tohoto shromáždění. Byl to otec novorozeného děvčátka!

Všechen zpěv náhle umlkl.

Úzkostné pohledy provázely zoufalství příchozího, který se dopotácel až ke svému faráři a se zaťatými pěstmi zasténal: "Mé dítě! Mé ubohé dítě...!"

Owaina Glyndwra nejprve napadlo totéž, co si mysleli i mnozí ostatní: Že i dítě zemřelo! Že následovalo svou matku...!

Avšak další otcova slova rozmetala tyto domněnky na kousky.

"Je pryč. Moje ubohé děvčátko je - pryč! Zmizelo z kolébky... Zmizelo! Jednoduše se ztratilo! A ostatní děti se chovají jako blázni...!"

Přítomnost

Elisabeth MacKinseyová se vrátila do svého bytu vyuzená.

Vyuzená tabákovým kouřem.

Deset minut strávených pohromadě s kolegou Moskowitzem stačilo v pohodě, aby v nikotinu zatvrdla jako ve vosku. Jako jedinou záchranu viděla pořádnou koupel anebo horkou, velice dlouhou sprchu. Doufala, že najde Lilith doma. A ta jí snad - ne, jistě - vydrbe záda...

I přes ten ohavně ulpívající smrad tabáku se jí tato rozmluva s Moskowitzem vyplatila. Aniž by odkryla pozadí svého zájmu, zeptala se fotografa Sydney Morning Heraldu, jak se dá dostat k takovým mapám, na kterých by byly zaznamenány i ty nejnepatrnější osady některé země. Odkázal ji na Národní knihovnu a zeptal se, co přesně ji zajímá. Beth neviděla žádný problém v tom, aby mu prozradila pojmy Cymru, Radnor a Llandrinwyth. O to překvapenější byla tím, když Moskowitz krom neobyčejných vědomostí o fotografování a zapáchajících značkách doutníků prokázal i ohromující míru všeobecného vzdělání.

"Zní to starobyle," řekl mezi dvěma hustými oblaky dýmu. "Proto bych prověřil skutečně starobylé mapy. Možná, že se v průběhu doby místní názvy měnily - to se může přihodit i v těch nejlepších zemích..."

Třebaže se Beth zpočátku na sebe trochu zlobila, že nepřišla sama na věc, ležící tak nasnadě, nakonec převážila vděčnost k všeobecně nepříliš oblíbenému Moskowitzovi, že mu anonymně poslala nejlepší havana, pořízené z jejího soukromého kapitálu, poté co prověřila svoji vlastní solventnost.

Tím - a spoustou nudné denní práce, kterou na ni navalil Moe Marxx, věčný šťoural a šéfredaktor Sydney Morning Heraldu - jí uplynul den a přiblížil se večer.

Beth nenáviděla vracet se domů za tmy.

Už při odemykání bytu zaslechla z kuchyňky nějaké zvuky. Že přitom nesvítilo nikde světlo, ji nikterak nepřekvapovalo. Lilith měla slabost pro to, aby se pohybovala jako kočka ve tmě. S úžasnou jistotou, jakou jí musel každý jen závidět.

Všechno na ní bylo úžasné.

A taky zatracené vzrušující!

Beth už dávno nelitovala, že ji přijala k sobě. Nic nenáviděla víc, než hloupé plkání o ničem, a od té doby, co tu byla Lilith, nebylo ani dne nebo noci, aby nebylo o čem psát!

"Lilith...?"

Žádná odpověď.

Beth rozsvítila a postavila svoji tašku na zem doprostřed místnosti. Potom za sebou zavřela dveře a přenesla tašku do kuchyně.

A když i tady rozsvítila, ztuhla překvapením.

I Lilith stála zcela nehybně.

Stála nad dřezem a v ruce držela největší - a bezpochyby také nejostřejší - nůž v tak jednoznačné poloze, že Beth v prvním okamžiku nebyla schopna ničeho, než jen ochromeně hledět.

"Lilith!"

Její výkřik jako by probudil znehybnělé tělo poloviční upírky k novému životu.

A také zastavil cestu nože, směřujícího k jejímu hrdlu...

Beth setřásla otupující strnulost a jediným skokem se vrhla k Lilith. A třebaže by za normálních okolností neměla proti její tělesné síle žádnou šanci, uchopila Lilithinu ruku s vražednou zbraní a páčila ji dolů.

Poloviční upírka si nechala nůž vzít téměř bez odporu. Její pohled byl tupě nepřítomný, pak však počal zmateně těkat po okolí. "Co je...?"

"To se ptám já tebe!" zasípala Beth a vykroutila jí nůž zcela z prstů. "Jsi vůbec při smyslech?"

Skoro křičela. Srdce jí bušilo až v krku. Náhle pochopila, jak velmi si zvykla na tuto přítelkyni. Vždyť to nebylo jen nějaké běžné přátelství, nýbrž dobrodružství, vzrušení a nebezpečí!

Nebezpečí bylo přítomno v každé chvíli.

Avšak sebevražedné úmysly méně...

"Co jsi to chtěla udělat? Zabít se...?"

Beth ani nechtěla vědět, zda by to vůbec bylo tímto způsobem proveditelné. Pouhý úmysl jí docela stačil.

Lilith stále ještě jakoby omámená zavrtěla hlavou. Zdálo se, že zcela ještě nesetřásla okovy těžkého snu. "O čem to mluvíš?"

Beth se chraplavě zasmála a podržela jí nůž před očima. "Stačí toto, aby ses rozpomněla?"

Lilithina nechápavost působila naprosto upřímným dojmem. "Vůbec nemám tušení, co tím myslíš!"

Beth si ji změřila pronikavým pohledem. Bezděky se tázala sama sebe, jestli se nezmýlila. Mnohé pohyby se dají zaměnit, jenže...

"Byla jsi někde?" změnila téma.

"Proč?"

"Vždycky když odcházím, otočím klíčem v zámku dvakrát - ty však ani jednou. A dveře byly odemčené..."

Lilith zaváhala. A potom zavrtěla hlavou. "Celý den jsem byla zde..."

Beth vrátila nůž zpět do zásuvky. Když se obrátila zpátky k Lilith, zamířila tato k ní a vklouzla do její náruče, jako by tam hledala ochranu. Její blízkost prozrazovala Beth více než vše ostatní, že tu něco není v pořádku. Lilith se k ní tiskla skoro bolestivě.

"Neměla jsi nějakou - návštěvu?"

"Ne, Beth, ne..."

Chová se jako ztracená, pomyslila si reportérka, jata lítostí. Proboha, co se stalo?

"Možná mám pro tebe potěšující zprávu," řekla, třebaže mezitím již zapochybovala, že tím může ještě udělat dojem.

"Jakou, Beth?"

"Našla jsem Llandrinwyth."

Teprve k poledni probudilo Toma bušení pěstí na dveře. Ještě než nadzvedl víčka, vybavila se mu vzpomínka na Vilinu návštěvu. V hrdle měl sucho. Masíroval si krk. Jako vždy se chystal s námahou zvednout z postele...

"Tome! Co se děje? Otevři, chlapče!"

Avšak nebyl to hlas jeho otce, co v něm vyvolalo neklid.

Byla to lehkost, s jakou se dokázal pohybovat, a současně jasnost, s jakou vnímal své okolí. Zhluboka se nadechl, aby dopřál vzduch svým chorým plicím. Očekával kašel, ale ten nepřišel. Nezvykle pružným krokem došel ke dveřím a otočil klíčem.

Copak zamykal? Po Vilině odchodu?

"Chlapče!" Otec na něj zíral, jako by před sebou viděl ducha. "Už jsem se obával, že se ti přitížilo... Proboha ! Stokrát jsem tě přece prosil, abys mi dal klíč. Kdybys..."

"Kdybych co?"

Věděl o Vilině návštěvě? Joey Grimaldi na to nevypadal. Bylo mu něco málo po padesátce a stále ještě vypadal k světu. Že jeho jediné dítě vypadá starší než on, jej velice trápilo. Nikdy se nedokázal zcela zbavit pocitu viny, když mu stanul tváří v tvář. Tomovi často připadalo, že se jeho otec cítí spoluodpovědný za genetický defekt, který způsobil chlapcovo předčasné zestárnutí.

Nemělo smysl mu to vymlouvat. Nesl totiž spoluvinu; i když spočívala pouze v tom, že si kdysi s Tomovou již zemřelou matkou z celého srdce přáli mít potomka.

Tomova matka zemřela před třemi lety na následky zanedbání zápalu plic. Bylo jí teprve šestatřicet. Biologické hodiny, které měly být spuštěny ke stvoření dalšího dítěte, o kterém by doufali, že nebude trpět stejným defektem, nebyly nikdy nataženy. Tom žil stále v hrůze, že by mohl dostat zdravého sourozence. Věřil, že by ho to zlomilo definitivně.

Joey Grimaldi udělal nevrle gesto. A pak pohlédl na svého syna s náhle procitnuvší nedůvěrou. "Je na tobě něco divného..."

Tom vycenil zuby v nejistém úsměvu. "Mně to spíš připadá, jako by konečné nebylo nic divného... aspoň trošku."

Oči jeho otce se ještě víc rozšířily úžasem. Náhle pocítil teplo u srdce a položil své těžké ruce na Tomova ramena. "Máš fantastickou barvu ve tváři, chlapče drahý! Ten spánek ti udělal dobře!"

Tom se spikleneckým výrazem přikývl. Ano, spánek, pomyslil si, a taky Víla.

Vzpomínka byla mlhavá. Věděl jenom, jak si přál s ní spát. Samozřejmě že k tomu nedošlo. Ale něco... jiného se přihodilo. Něco podobně intimního a něžného...

"Otče...?" •

"Ano?"

"Bylo by příliš žádat, abys mě omluvil z dnešního představení?"

Stín přeběhl Joey Grimaldimu přes obličej. "Takže přece jen ti není dobře?"

"Naopak!" Tom vložil do svého hlasu všechen entuziasmus, jakého byl schopen. "Daří se mi skvěle! Proto bych chtěl taky tento den strávit tak, abych si ho užil co nejvíc. Chtěl bych jít na procházku."

"Sám?" Grimaldiho obličej se docela uzavřel. Věděl, jak strašní dovedou být lidé, kteří sami nejsou poznamenáni. "To přece nejde, a ty to víš!"

"Dobrá, tak si tedy s sebou vezmu Paulu!"

Paula byla u nich dlouhé roky jako největší žena na světě, třebaže měřila "pouhých" 229,8 cm, zatímco oficiální rekord je o tři centimetry víc. Při její výšce nebyla váha dvou metráků nijak překvapivá.

Nové pro Tomova otce bylo jen to, že by se Paula mohla nechat dobrovolně pohnout k déle trvajícímu pohybu. Skepticky zvedl huňaté obočí.

"Paulu?"

"Ale ano! Proč ne?"

"Jestli se ti ji podaří přemluvit.,. Ale to by mi pak už chyběla v programu dvě čísla..."

Než však mohl uvést další důvody k odmítnutí, přitiskl se Tom k němu a škemral: "Prosím! Dnes je mi tak dobře...!"

Grimaldi si hlasitě vzdychl a pak řekl: "Dobře tedy. Ale nejpozději do večera ať jste zpátky! A raději se procházejte mimo vesnici, kde nepotkáte moc lidí..."

V jeho obavě, že by se jeho syn mimo dosah rodiny mohl stát bezbrannou obětí výsměchu nebo třeba jen falešného soucitu, bylo vzhledem k tomu, že Toma veřejně předváděl publiku, cosi groteskního.

"A ještě něco!"

"Ano?"

"Chci to slyšet od Pauly osobně, že tě doprovodí!"

Tom přikývl. "Už běžím, už chvátám...!"

A skutečně tak učinil.

Otec za ním hleděl s nejvyšším údivem.

Llandrinwyth, Nový rok 1726

Ve vzduchu bylo stále cítit sníh, ale ne a ne padat. Nebe bylo vysoké, jak to Owain Glyndwr sotva kdy viděl. Připadalo mu to, jako by se nad ním rozevírala propast.

Mnohá zvířata pošla. Sedláci je nalézali vždycky ráno ve stájích docela vyčerpaná a kdosi tvrdil, že viděl velikou kočku, jak sedí jedné dojnici na krku a jazykem líže krev, vytékající krávě z rány na krku.

Owain Glyndwr byl vůči těmto událostem naprosto bezmocný.

Nevěděl již, čemu má věřit a čemu ne. A stejně jako on na tom byla i většina obyvatel osady, kteří byli zvyklí na život sice tvrdý a plný odříkání, ale přece jen přehledný.

Po kojenci, zmizelém před týdnem - děvčátku se zlatými vlásky - pořád ani stopa, třebaže se do pátrání po něm zapojilo půl vesnice. Její sourozenci, které skutečně našli, jak běhají bezhlavě po celém domě i dvoře, nedokázali ani po uklidnění říci, co se stalo.

Nikdo - ani Owain Glyndwr - již nevěřil, že by mohli novorozence najít živého. Noci venku byly mrazivé a nehledě na to, že se děvče nemohlo dostat z kolébky vlastními silami, nýbrž muselo být uneseno, za takovéhoto počasí nemohlo v žádném případě přežít venku ani jediný den.

Zpočátku ještě považovali lidé ve vesnici za zcela možné, že si dítě vzal k sobě někdo z vesničanů. Bralo se v potaz, že třeba někdo měl soucit s ubohým otcem, jenž by se těžko v těchto i tak dost krušných časech probíjel životem s tolika dětmi, chtěl mu ulehčit, dítě si vzít a vychovat sám.

Nic však takovou domněnku nepotvrzovalo. V tak malé vesnici, jako byl Llandrinwyth, by se takový úmysl nemohl dlouho skrývat.

Uplynulo již sedm dní a vesnicí se stále víc ozývalo, jako ozvěna odrážející se od strmých strání obklopujících vesnici, strašlivé podezření.

Čarodějnice je na vině!

Ona žlutooká bestie, na kterou má obzvlášť Owain Glyndwr pozoruhodné vzpomínky. Pronásledovala jej, bezejmenná, i v jeho snech, jako by jej i tam chtěla neustále pokoušet.

Promluvil si s hostinským Cloughem Corwenem, aby se o neznámé dozvěděl něco víc. Avšak Clough tvrdil, že se ho ptala na nejrychlejší cestu do Rhazaderu, nejbližšího většího města. Přitom se Clough Corwen šklebil tak nestydatě, až se Owain Glyndwr musel červenat hanbou.

Nikdo ve vsi nic faráři otevřeně nevyčetl, avšak za jeho zády se šeptalo mnohé. Tak dospěl Owain Glyndwr k přesvědčení, že se snad od něho čeká - nedokázal to vyjádřit jinak - nějaké zadostiučinění.

Nevěděl však, co by to mohlo být.

Ani nechtěl vědět.

Když se dnes díval z okna svého příbytku dolů na vesnici, zasáhlo jej náhle to, co uviděl, jako kopanec koňským kopytem přímo do obličeje. Bylo krátce před polednem, ulice byla nezvykle prázdná, avšak dole před hostincem Clougha Corwena stál osedlaný kůň bez jezdce. Toho koně by Owain Glyndwr poznal mezi tisícem jiných!

O to podivuhodnější bylo, že se tentokrát nesrotil nový houf rozzuřených vesničanů.

Owain Glyndwr si sáhl ustrašeně na hrdlo, když mu došlo, proč není nikdo na ulici.

Čekají, že se o to postarám já! Považují za moji povinnost, setřást jim tu Ďáblici z krku, a snad dokonce..., Pocit slabosti se zmocnil jeho vnitřností. Představa, že by snad skutečně stála čarodějnice za zmizením toho děvčátka, a přesto by se vrátila na místo svého neslýchaného činu, mu připadala naprosto šílená.

Owain Glyndwr odstoupil od okna a ztuhlými prsty jej zavřel. Skoro celou další hodinu otálel a stále vyhlížel ven, jestli se snad někdo jiný nevzmužil k činu.

Ale nedočkal se.

Všichni byli zalezlí za svými malými okýnky jako ti nejubožejší zbabělci!

Konečně překonal Owain Glyndwr hluboké trauma, které ho drželo ve své moci již od prvního dne "dvanáctidenní". A dnes byl teprve osmý den dodekahémeronu, jenž končí teprve epifaniemi.

Owain Glyndwr nebyl ani trochu zvědavý na další znamení pro dnes už zcela nesnesitelný příští rok...

Vyzbrojil se růžencem, krucifixem a lahvičkou svěcené vody a s roztřesenýma nohama se vydal dolů do vsi. Zrovna tělesně vnímal skryté pohledy vesničanů.

Černá klisna stála bez hnutí před Corwenovým domem a jako by si prohlížela Owaina Glyndwra s urážlivou lhostejností. Už jen z faktu, že jím i to zvíře pohrdá, se knězi sevřel žaludek. Jeho prsty se propletly růžencem v kapse pláště, když téměř z posledních sil stoupal vzdůru po těch několika schodech ke vchodu do domu.

Otevřenými dveřmi vstoupil do nálevny, v níž se v tuto dobu zpravidla vždycky někdo zdržoval. Většinou stařici z vesnice. Dnes však byla světnice prázdná. Dokonce ani sám Cldugh Corwen tu nebyl. Oheň v krbu dohasínal. Nevydával již žádné teplo. Ve vzduchu byl pach typický pro čerstvě otevřený hrob, což Owaina Glyndwra udeřilo okamžitě přes nos.

Na moment se zarazil a rozhlížel se okolo. Přitom natahoval uši, aby zaslechl, kde se Corwen baví se svým nežádoucím hostem,

Avšak zvuky, které k němu nakonec skutečně dolehly, mu vyrazily dech. Zpočátku tomu nechtěl věřit, ale nakonec mohl mít sotva jaké pochybnosti. Krokem, ještě nejistějším vystoupil po hrubém schodišti do prvního patra. Schody vrzaly, avšak tyto zvuky docela zanikaly pod jinými, které vycházely z jednoho pokoje.

Owain Glyndwr měl pocit, že se pod svým pláštěm musí uvařit. Ještě nikdy se tolik nepotil jako v těchto dnech a nocích.

A když opatrně pootevřel dveře, uviděl škvírou žlutookou čarodějnici, oděnou pouze opaskem, jak klečí nad Cloughem Corenem, napjaté paže spojené v týle, a pánví kroužící jako na čepu na jeho pohlaví, vztyčeném jako kůl.

Owain Glyndwr myslel, že ho v tu ránu porazí mrtvice. S námahou lapal po dechu.

Avšak ty dvě osoby se nijak nenechaly ve svém zvířeckém počínání rušit. Owain Glyndwr zaslechl hrdelní pobídky, kterými se Rudovlasá pokoušela hostinského přimět k ještě prudšímu přirážení. Zahákl se patami za pelest a rytmicky se zvedal spodní částí těla nahoru, dolů. Přitom oba dva vydávali právě ty zvuky, které sem Owaina Glyndwra přivedly.

Clough Corwen byl také docela nahý, kromě punčoch na nohách. Měl svalnaté, urostlé tělo, snad trochu větší břicho, ale nijak moc. Samotná čarodějnice prováděla smilstva v podivném postroji, který vypadal, jako by byl z kožených řemenů, pospojovaných stříbřitě se lesknoucími kovovými kroužky. Klín, jímž byla nabodena na Corwenův "klacek", nebyl nijak zakrytý. Ze svého úhlu pohledu mohl Owain Glyndwr dokonce vidět, že na tomto místě nemá čarodějnice ani chloupek. Vše na ní bylo hladké, čisté a jakoby aristokraticky bílé. Tato maska nevinnosti, v kontrastu s chlípným výrazem ve tváři a se zvláštní vůní jejího "oděvu", působila strašlivé erotizujícím způsobem.

Ani Owain Glyndwr tomu nedokázal čelit. A co teprve Clough Corwen - ten jí propadl bezvýhradně.

Kněz horečně přemýšlel, co má dělat. Pokud by se postavil čarodějnici právě za této situace, snadno by se mohlo zase stát něco, co by jej vystavilo veřejnému posměchu všech vesničanů. Jediná chybička by mohla znamenat nové ponížení.

Najednou dostal jiný nápad, avšak musel všechno nachystat dříve, než se tato nestydatá ženská rozhodne přesedlat z tohoto "hřebce" na svou klisnu.

Po špičkách sešel Owain Glyndwr po schodech zpátky do výčepu a stejně tiše opustil i hostinec. Vší rychlostí, jakou jen byly jeho nohy schopny vyvinout, se vrátil zpět do kostela a přehrabal ve svém příbytku skříň, aby nakonec vzal sáček, který už před delší dobou koupil od jednoho projíždějícího kupce, protože se mu líbily kousky, které se s ním daly provádět.

Se sáčkem a s šídlem se vrátil zpět ke Corwenovu domu. Všehovšudy to celé nezabralo víc než čtvrt hodiny. A protože chtěl mít naprostou jistotu, vplížil se znovu do prvního patra a přesvědčil se, že oba kopulující budou mít ještě nějaký čas co dělat.

Zpátky k čarodějčinu koni se vracel s roztřesenými koleny. Kůň stále ještě stál klidně a zjevně nevzrušeně u břevna, ke kterému byl přivázán, a jeho oči se stejnou zlomyslností jako prve sledovaly každý pohyb Owaina Glyndwra, dokud na něho dohlédl.

Kněz vyvrtal do jedné ze sedlových brašen dírku o velikosti malíčku a pak do ní vysypal obsah sáčku,

V tu chvíli mu bylo celkem jedno, jestli ostatní tajně sledují jeho počínání. Protože se stejně neodvažovali vylézt ze svých domů, nehrálo to beztak žádnou roli.

Když však byl pak hotov, stejně nepocítil žádnou úlevu. Ba naopak. Nyní věděl, že musí celou věc dovést až do konce.

Unaveným krokem se vrátil do kostela, do svého příbytku a u okna vyčkával, až žlutooká čarodějnice vyjde z Corwenova domu. Stále ještě doufal, že se tak stane dřív, než se zcela setmí, jinak by celý jeho plán hned ztroskotal.

Osud tomu chtěl, aby cizinka již po několika minutách nasedla na svého koně a ostrým cvalem vyrazila po nerovné kamenné dlažbě pryč z vesnice.

Owain Glyndwr hleděl za ní s planoucími zraky.

Věděl, že to nejhorší ho teprve čeká. Ale také konečně poznal, že s utrpěnou pohanou by již nemohl žít dál...

Přítomnost.

"Tys... našla Llandrinwyth?" Lilith okamžitě setřásla mrákoty, pro které ani sama neměla žádné vysvětlení. Znovu se pevně přitiskla k Beth a jiskra touhy jí opět prolétla vědomím jako padající hvězda. Také žízeň se znovu ozvala. Žízeň po krvi...

Ale copak neodešla z bytu, aby utišila právě tuto žízeň? Což neopustila tyto pokoje, protože už nemohla vydržet déle sama?

S mrazením si musela přiznat, že si naprosto není jista, že to skutečně udělala. Oproti tomu se jí zdálo mimo všechnu pochybnost, že se vrátila nenasycena...

"Přesně tak!" potvrdila Beth. Z jejího tónu bylo zjevné, jak ji Lilithino chování znepokojuje...

Lilith by ráda rozptýlila její obavy - kdyby však věděla sama, co ji tak vyšinulo z rovnováhy. Ze všech sil pátrala ve svém vědomí po všem, co se jí během posledních uplynulých hodin přihodilo. Neměla se však čeho zachytit.

Lilith se bez odporu nechala dovést do obývacího pokoje. Beth zvedla ze země svoji kabelku a vybalila na stolek, co s sebou přinesla.

Lilith se vrhla na papíry jako tonoucí na příslovečné stéblo. Beth, stojící za ní, ukázala prstem na místo, o které jim šlo.

Llandrinwyth.

Lilith hleděla do papíru a pak se otázala: "Jak jsi na to přišla? Co to je za kopie?"

"Výtisky mikrofilmových snímků. Originální mapy bych ti mohla donést těžko," odpověděla Beth. "Ty totiž leží bezpečně zamčené v katakombách Národní knihovny. Žádná z nich není mladší než tři sta let. Avšak za menší poplatek si může člověk udělat kopie..."

Lilith si pozorněji prohlížela papíry. "Cymru," četla totéž jméno oblasti, které použil Jeft Warner. Po krátkém hledání nalezla i další záchytný bod. "Radnor..."

Ani si nevšimla, že se Beth zvedla a zamířila ke stěně s mnoha regály, v kterých se nacházela její obsáhlá soukromá knihovna. Když se pak vrátila, nesla v ruce současnou automapu Velké Británie s měřítkem 1:200 000. Takové turistické pomůcky se dají koupit v každém knihkupectví. Na té však, jak už dávno zjistili, žádný Llandrinwyth nebyl.

Beth rozložila mapu vedle kopií starobylých pergamenů.

Lilith napjatě přihlížela, když Beth vzala tužku a přenesla souřadnice staré pozice Llandrinwythu do aktuální mapy. Slyšela, jak reportérka překvapeně vydechla, než řekla: "Ani pod změněným názvem... To hnízdo prostě neexistuje! Na tom místě není nic než volná krajina...!"

Lilith si nervózně hryzala rty. "Jsi si jistá?",

Beth reagovala nečekaně podrážděně, třebaže to nebyl výraz ani nedůvěry, ani nevíry. Byla to prostě jen její.„ bezradnost.

"Přece nemůže nějaká obec, i kdyby to měla být sebemenší vesnička, jen tak zmizet...!"

"Dnes už ne," přikývla Beth o něco smířlivěji. Viděla, jak velice na tom Lilith záleží. "Dřív ale občas ano. Mor, války... co já vím. Prostě to město z nějakého důvodu zaniklo."

"Před kontaktem s Liliovým kalichem nebo po něm?"

"Co já vím?"

"Já to chci vědět přesně!"

Lilithino tělo se napjalo, zatímco Beth s povzdechem klesla do křesla. "Právě toho jsem se bála...!"

Moe Marxx nelítostně trůnil za psacím stolem. Pohled jeho zapadlých očí, černých jako uhly, se nerozsvítil, ani když po krátkém zaklepání vstoupila do jeho kanceláře, obložené ze všech stran sklem, neznámá žena.

Nesnášel klepání (nic než ztráta času), a taky nesnášel, ačkoli to nikdy otevřeně nevyslovil, ženy.

Měl je rád jenom tehdy, když je mohl srazit na velikost, která jim podle jeho mínění přináležela. Nanejvýš jako malíček. Pak byly pro něho přijatelné. Až do příštího seřvání.

Netřeba připomínat, že Marxx byl zapřísáhlý starý mládenec. A vůbec už netřeba připomínat, že to bylo pro ženy jenom štěstí.

Nazírán z tohoto aspektu, nebyl nic jiného nežli dinosaurus. Příslušník rodu určeného k vyhynutí. Kdyby však nebylo jeho neoddiskutovatelných profesionálních schopností...

"Kdo jste? Co chcete?"

"Máte zájem o dobrý námět?"

"A vy můžete nějaký nabídnout?" Den ode dne zdokonaloval cynický výraz rtů.

"Myslím, že - ano!"

"Vy myslíte..." Marxx to slovo natáhl jako starou žvýkačku. Lícní svaly se mu v hubeném obličeji napjaly. Už, už měl na jazyku patřičně tvrdou formulaci k vyhození ze dveří, když tu si to náhle rozmyslil.

Najednou si počal uvědomovat svůdnost onoho zjevení, které tu před ním stálo a kterému nemohl ani nabídnout židli. Jediná židle v celém "teráriu" byla ta, na které sám seděl. A tak taky chtěl, aby to zůstalo.

"Jsem jedno ucho. Řekněte, co pro mě máte!"

Ještě několik minut poté, co žena odešla, zůstal Moe Marxx sedět jakoby raněný mrtvicí za stolem, odkud jindy dennodenně odpravoval s krutostí mimořádného soudu své podřízené.

Když mu pak jeden z redaktorů donesl ke schválení titulky zítřejšího ranního vydání, jindy tak stoicky bohorovný tyran mu bez jakýchkoli výhrad odsouhlasil všechny návrhy, což v mladém muži okamžitě probudilo myšlenky na rychlou lékařskou pomoc a nemocnici.

Nakonec byl však přece jenom rád - a raději šel, než se Marxx znovu vrátí do své běžné kůže.

Po nějakém čase uchopil Moe Marxx telefonní sluchátko a zaševelil do něj: "Byla byste tak laskavá a přišla hned ke mně?"

Musel čekat o něco déle, než by normálně snesl.

Tentokrát jej však ani to nevyvedlo z klidu.

V jeho skleníku se objevil další ženský exemplář. "Potřebujete něco?"

Moe Marxx se zájmem studoval černou špínu za svými nehty. "Mám pro vás, MacKinseyová, džob! Nějaké námitky?"

"Přijde na to, o co jde..."

"Bude to spojeno s menší cestou do Anglie..." Vysvětlil jí to nejdůležitější a skončil opět protáhlým: "Nuže...?"

"Okay."

Marxx se ještě intenzivněji pustil do čištění svých nehtů. "Kdy jsme se vlastně naposledy bavili o zvýšení platu?"

"Vašeho nebo mého?"

Nenucené se zasmál. Přátelsky našpulil rty. "Ovšemže vašeho!"

"Ještě nikdy - pokud si dobře vzpomínám."

"Měla byste něco proti tomu, kdybych vám ho zdvojnásobil?"

"Mám nějaký čas na rozmyšlenou?"

Opět se zasmál. Tentokrát to zaznělo jako vyprsknutí.

Když o chvíli později usedala Macbeth na parkovišti do svého auta k Lilith, stále ještě se nedokázala vzpamatovat z účinku právě zažitého divu. Vrtěla hlavou a říkala: "Když je ke mně tak dobrý, miluji ho! - Jak dlouho ta tvoje hypnóza vydrží...?"

Když se Tom večer s Dlouhou Paulou nevrátil, jak bylo domluveno, začal si Joey Grimaldi dělat výčitky, že mu ten výlet dovolil. Avšak poslední setkání s ním jej tak vyvedlo z míry, že by mu zřejmě splnil úplně jakékoli přání. Po mnoha letech měl poprvé pocit, že Tomův otřesný zevnějšek (vyvalené oči, zobanovitý nos, drobná ústa téměř bez rtů), na chvíli ustal ve svém vývoji ke smrti stářím. Tom na něho působil skutečně svěžím dojmem - ztělesněná činorodost. A to přesto, že jej už od pátého roku života trápily zdravotní potíže jako například bolesti kloubů, odvápňování kostí a občasné ochromení údů.

Nemoc, kterou jeho syn trpěl, se nazývá progeria infantilis. Na celém světě nebylo více než dvacet lidí se stejnou diagnózou jako Tom, kteří žili stejně jako on svůj pseudoživot v děsivém tempu. Duševně byl čilý a co do mravní vyzrálosti snad o něco předstihoval své vrstevníky. A přece mu nemohl žádný lékař pomoci, ani za všechny peníze.

Mnohokrát Joey Grimaldiho napadlo, že je to snad boží trest za způsob, jakým si jeho rodina už v páté generaci vydělávala na chleba...

FREAKS - Velká přehlídka zrůd, stálo na bočnicích starobylých maringotek, které stály postaveny do kruhu, jako improvizované opevnění osadníků Divokého západu, a jehož "nádvoří" se za dobrého počasí používalo jako manéž pod širým nebem. Avšak dobré počasí bylo vzácností a často měnila obloha svoji tvář z minuty na minutu. Proto byla nad většinou vozů napjata obrovská plachta, aby se mohlo představení i při nepříznivém počasí konat pod jakous takous střechou.

Tak to šlo rok za rokem.

Ředitel divadla zrůd nyní chodil od maringotky k maringotce a všude se ptal, jestli neviděli Torna nebo Paulu. Avšak všude dostával tutéž odpověď.

Ne.

Až nakonec došel k maringotce, kterou sdílel spolu s Vílou, od té doby, co se k nim přidala. Když jí vyprávěl, že Tom se stále ještě nevrátil, zdálo se, že ji to zasáhlo více než ostatní z velké "rodiny".

"Já se o to postarám," slíbila. "Až se skutečně setmí, půjdu se po něm podívat!"

Neptal se, proč chce tak dlouho čekat.

Znal důvod.

Se svěšenou hlavou zašeptal: "Něco se mu přihodilo - cítím to!"

"Uvidíme," řekla Víla. Ani se nepokoušela o nějakou lacinou útěchu.

A zrovna, když znovu zamířil k východu z maringotky, vyskočila na schůdky vozu Dlouhá Paula. Celý vůz se rozhoupal pod vahou jejích dvou set kilogramů. I ohnuté jí dělalo problémy vejít se do vozu. Byla však dost chytrá na to, aby zůstala venku.

Joey Grimaldi otevřel dveře a zíral na ni. Ohryzek mu skákal v hrdle nahoru dolů. V tu chvíli byl přesvědčen že ví, proč před ním stojí Dlouhá Paula, stěží popadajíc dech, zpocená a s vyděšeným pohledem.

"Je Tom...?"

Slovo mrtev nedokázal vyslovit.

Obryně celá rozrušená zavrtěla hlavou. "Najednou byl pryč," sípala. "Zmizel! Hledala jsem ho až do tmy. Ale nereagoval ani na moje volání..."

"Zmizel..." opakoval ředitel divadla zrůd. Ne mrtev...

"Kde?" otázala se Víla v pozadí. "Kde přesně?"

Návštěva u Moe Marxxe vlastně představovala jen malé, třebaže pro Bethino konto velice "plodné" intermezzo. Nyní se však již jejich přípravy k odjezdu do Anglie chýlily pomalu ke konci.

Lilith stále ještě občas trpívala mlžnými zjeveními - nejasnými vzpomínkami na cosi naprosto šíleného, co se jí přihodilo. Ale nedokázala si nic vybavit. Muselo to nějak souviset i s jejím "vyšinutím", jak jí ho vylíčila Beth. Sama nemohla pořád uvěřit, že skutečně proti sobě pozvedla nůž...

"Podívej se na tohle!"

Beth se právě vrátila z poslední bleskové návštěvy v redakci. Nenechala si vymluvit, než že ještě jednou musí zajít za Moe Marxxem, aby jí potvrdil, že skutečně s její studijní cestou do Walesu pro dvě osoby souhlasí.

"Cos mu to vlastně všecko nakukala, o čem nevím?" ptala se Lilith, než odešla z bytu. A ani thébská sfinga ve starém Řecku by nedokázala napodobit Lilithin tajuplný úsměv. Víc než tento úsměv z ní však nedostala.

Nyní však, když se vrátila domů, Bethina žízeň po poznávání byla zjevně zaměřena ještě k jedné zprávě v novinách, které přinesla s sebou: samozřejmě Sydney Morning Herald, čerstvý výtisk z tiskárny.

"Čti!" řekla stručně, skoro bez dechu.

Lilith vzhlédla od hromádky map, které už po x-té studovala. Na nic se neptala. Už titulky byly dostatečně výmluvné:

POLICEJNÍ ŠÉF CODD ZMIZEL BEZE STOPY - UNESEN?

"Vida!" Lilith četla dál. Podle zpráv z "dobře informovaných zdrojů" je Virgil Codd, všemocný šéf sydneyské policie, už tři dny pohřešován. Což však teprve nyní prosáklo na veřejnost. Bez jakékoli omluvy se nedostavil do své kanceláře na policejním ústředí. Zahájením vyšetřování bylo zjištěno, že svůj dům na předměstí opustil zřejmě v největším chvatu. Žádné stopy zápasu nebyly nalezeny. Přesto se vyrojilo kolem pozadí tohoto tajemného případu mnoho divokých spekulací.

"Tři dny?" mumlala Lilith.

"To sedí!" přikývla Beth. Zjevně nic z toho, co jí Lilith před časem vyprávěla, nezapomněla.

"Myslíš, že Warner -?"

"Myslím!" potvrdila jí přítelkyně.

Že byl Codd ve službách sydneyského upírského klanu, nebylo už dávno nijak senzačním odhalením. Alespoň pro ně dvě ne. Poukazovaly na to četné indicie. Ale až dodnes neměla Lilith jedinou příležitost, aby si to ověřila. A nyní to vypadalo, že jí Jeff Warner, "vyslanec" DOMU, ušetřil práci.

"To by znamenalo," pravila Lilith, aniž by cítila z té myšlenky kdovíjakou radost, "že bude jedním z těch osvobozených."

"A nejen to," podotkla Beth.

"Co ještě?"

"Taky tvůj služebník...!"

Lilith se zamračila. Beth se dotkla jejího citlivého místa. "Zapomeň na to!"

"Jak chceš. Ale na tvém místě bych se už začala duševně připravovat na to setkání za necelé dva měsíce..."

Druhé citlivé místo.

Podle Warnerových slov vyslal DŮM větší počet lidí, kteří před několika dny zmizeli na pozemku v Paddington Street 333, aby pomocí záhadného "ovoce" po celé Austrálii osvobozovali služebné kreatury z jejich upírského otroctví. Ba ještě víc, aby jim vrátili jejich lidství!

"Cenou" za jejich vysvobození od zla jim pak podle Warnera byla povinnost postavit se do služeb nové paní - Lilith!

Nebylo možné, aby Lilith trvala na svém stanovisku a vysvětlila, že takové "služebníky" nechce. Údajně nebude ani nutné, aby "osvobozené" sama vyhledávala. Po uplynutí určené lhůty sami vstoupí s Lilith do kontaktu...

Beth bylo jasné, že svými poznámkami uvedla Lilith do nebezpečí těžké deprese.

Proto jednala dříve, než bude pozdě. Přistoupila k Lilith a položila jí ruku na rameno.

"Nemysli na to," pravila konejšivě. Její druhá ruka se dotkla Lilithina ňadra, klouzala níž a zasunula se pod látku její symbiontové blůzy. "Já znám jeden způsob, po kterém zaručeně zmizí všechny tíživé myšlenky."

Lilith zpozorněla, okamžitě nechala mapy mapami a pohodlně se uvelebila na gauči.

" Co to je?" zeptala se nevinně, třebaže odpověď již dávno znala.

"Vezmi si mě," odpověděla Beth přímo. "Celou. Toužím po tobě..."

Byly to kouzelné okamžiky.

Pro obě.

Lilithiny rty se něžně dotýkaly Bethiných drobných prsů. Beth zase líbala a hladila Lilithina dmoucí se ňadra, prsty laskala její ploché břicho, aby je pak opatrně vnořila i do jejího vlahého klína a tam dokonala, čeho se Lilith dosud dostalo jen od mužů v plné zbroji. Přítelkyniny dotyky vybičovaly Lilithinu rozkoš skoro až k nepříčetnosti.

"Jsi úžasná," vzdychala, zatímco Beth naprosto samozřejmě pronikala stále hlouběji, aby pak pomocí rtů a jazyka dokončila, co prsty připravily.

Lilith se zvrátila do teplého čalounění, zavřela oči a na chvíli se oddala jen rozkoši z počínání její obratné milenky.

Považovala za šťastnou okolnost, že byla Beth sexuálně zaměřena výhradně na ženy, alespoň tak mohla poznat i tuto stránku rozkoše.

Když pak po svém prvním orgasmu pro změnu zase ona laskala prsty a jazykem Bethin klín, věděly obě, že ještě mají daleko do konce. Znovu a znovu se k sobě přimykaly a Lilith cítila, jak v ní život pulsuje intenzivněji než kdy předtím.

Nejsem jen osamělý stín! Nejsem...

Minulost

Clough Corwen si Owaina Glyndwra měřil pohrdavým pohledem. "Nikdo tu nebyl!" trval na svém. "Jak jste na něco takového přišel? Vždyť je to absurdní!"

Absurdní bylo, že hostinský se skutečně zdál být o tom, co říká, přesvědčen.

To byl pro Owaina Glyndwra poslední důkaz, že ta žlutooká, rudovlasá čarodějnice vnucuje lidem svoji moc. Současně se však ptal sebe sama, jestli si Clough Corwen skutečně na nic nepamatuje - či jestli snad zažil takovou hanbu, že ho to stálo ztrátu paměti.

Corwen byl známý neotesanec, který se vyhýbal kostelu, co jen odrostl dětským botičkám. Taková přecitlivělost by byla u něho k neuvěření.

A přece si byl Owain Glyndwr jist, že by určitě poznal, kdyby jej hostinský schválně chtěl obelhat.

Beze slova se otočil a opustil jeho dům.

Snad ještě nikdy dosud neprocházel celou vesnicí tak často jako během několika posledních dní. Kostel s farou stály na mírné vyvýšenině a tvořily přesný střed Llandrinwythu. Kolem něho se dole choulilo asi dvě stě ostatních domů. A ještě o kus dál od Corwenovy hospody se vydlážděná ulice rozšiřovala v nevelké náměstíčko se zděnou kašnou. Občas tu projíždějící kupci vystavovali své zboží. Nad nízkými kamennými domečky se otvíral neuvěřitelně krásný výhled na Snowdon, nejvyšší horu Walesu, která i nyní, zatímco nikde nebyl ani prášek, měla nasazenou sněhovou čepici. Obklopena dalšími horami shlížela do celé řady podobných úrodných údolí, jako bylo ono, ve kterém se nacházel Llandrinwyth.

Avšak ten pravý půvab krajiny se objevil teprve v období od jara do pozdního podzimu. Zima zde nahoře byla

pustá, temná a plná útrap. Dnes byl navíc vzduch naplněn nezvyklým tichem. Jen tichý vítr se faráři opíral do kapuce jeho pláště.

Právě se ploužil kolem hřbitova, kde pod lehce promrzlou hlínou již odpočívala matka ztraceného kojence. Dřevěný kříž s pouhým vyrytým jménem působil tak tristním dojmem, že Owain Glyndwr přímo do morku kosti cítil pronikat jeho neutěšenost.

Pod dojmem takových chmur se obrátil a ubíral se dál ke kostelu. Za hodinu se setmí. A pak se ukáže, jestli vyjde jeho plán.

Jak velký byl jeho úžas, když při vstupu do chrámové lodě uviděl před oltářem klečet obrovskou postavu Guye Feniana. Zbožný kovář se zvedl, jakmile uslyšel vstoupit Owaina Glyndwra, a pevným krokem zamířil přímo k němu.

Fenian měl vlasy jako tenké svinuté měděné dráty. Také tvář tohoto nemluvy měla ve světle svící skoro kovový lesk.

"Copak?" zeptal se Owain Glyndwr.

Hned viděl, že Guy Fenian má na srdci víc, než obvyklou návštěvu kostela. A přece jen jej překvapilo, co tento čtyřicátník, silný jako medvěd, řekl.

"Sledoval jsem vás, důstojnosti," pravil. Respektem vůči knězi nikdy nešetřil, na čemž se nic nezměnilo ani po jeho veřejném pohanění.

Pro Owaina Glyndwra to byl balzám na duši.

"Sledoval?" Nechápal, kam Guy Fenian míří. "Při čem?"

"Když jste chystal tam to u čarodějčina koně..."

Owain Glyndwr vyčkávavě sepjal ruce na břiše. "Ty víš, co jsem tam dělal?"

"Ne." Guy Fenian zavrtěl hlavou. Měl na sobě kabát z usmolené kůže a pod ním na centimetr tlustý vlněný svetr proti zimě. Široký pás rozděloval jeho urostlé tělo na dvě téměř stejné poloviny. Nyní momentálně prázdná poutka na něm prozrazovala, kde běžně nosíval nářadí. Ne však, když jde do kostela. "Doufal jsem, že byste mi to mohl říci."

"Proč?" Owain Glyndwr počínal být nedůvěřivý.

"Jste nyní v dost špatné situaci..." Bližší určení spolkl. "I když bez vlastní viny. Jste přece, otče, spořádaný člověk. Znám vás přece už dost dlouho. Co vám ta čarodějnice udělala, co nám všem udělala, musí odpykat! Přišel jsem za vámi, abych vás ujistil o své podpoře!"

"Jak to myslíš, kováři?"

"Máte něco v plánu - vím to. Každý ve vesnici to ví, protože mnozí vás sledovali!"

To jen potvrzovalo, co Owain Glyndwr beztak tušil. Rozhodl se svěřit se Fenianovi. Přitom cítil úlevu, že již není sám. Sám proti Zlu.

Když kovář vyslechl, po jakém prostředku farář sáhl, objevil se v jeho masité tváři nejprve údiv a pak neskrývaný obdiv.

"Fosforový prášek," opakoval, pokyvuje hlavou, a pak prohodil: "Sdílím váš názor, že ta čarodějnice je zodpovědná za zmizení toho dítěte!"

"A já zase tvůj, že jde o čarodějnici!" opáčil Owain Glyndwr. Cítil, jak jím prochází vlna příjemného optimismu. S takovým silným spojencem, jako je Guy Fenian, by se mu mohla i jeho chystaná akce, o jejíž šancích sám dosud značně pochyboval, podařit.

"Zbývá jen doufat, že nám vítr neučiní čáru přes rozpočet," řekl kovář.

"Uvidíme. Jdi nyní domů. Za hodinu se u tebe stavím. To už bude tma dost hustá, abychom mohli sledovat stopy - budou-li nějaké."

"Obstarám dva koně," řekl Fenian. "A taky nějakou zásobu potravin. Kdoví jak se tato naše noční výprava protáhne."

Owain Glyndwr, který se vlastně chtěl vydat hledat čarodějčin úkryt pěšky, vděčně přikývl.

Již několik dní pečlivě studoval knihu, která byla vydána s požehnáním církve již roku 1487. Lidem byla nazývána "Kladivo na čarodějnice" . Její latinský titul zněl Malleus Malef icarum. V ní byly vyloženy účinné metody, jak rozeznat nadpřirozené bytosti a jak je ničit.

V případě žlutooké ženy, která se objevila a jistě ještě objevuje v Llandrinwythu, byl již Owain Glyndwr pevně přesvědčen, že má co do činění s čarodějnicí. Do toho přesně zapadala i pozorování sedláka, který ji přistihl v podobě kočky na své dodělávající krávě. V "Kladivu na čarodějnice" byla především čarodějnicím přisuzována schopnost proměňovat se v různá zvířata.

K jakým temným účelům kradou ďáblovy nevěsty novorozeňata se však z té knihy jednoznačně vyčíst nedalo. Avšak Owain Glyndwr se děsil jen možné představy nějakého takového rituálu. Prý existují čarodějnice, které kradou děti, aby jejich uvařením a dalším zpracováním získaly potřebné ingredience pro výrobu svých pověstných čarodějných mastí, které jim umožňují létat na koštěti.

Owain Glyndwr si naplnil kapsy předměty, které patřily k jeho každodenním pracovním nástrojům. Bohužel, takové speciality, jako například "svěcenou dýku", k dispozici neměl. A tak nebyl nijak proti, když dorazil ke kováři a našel jej opásaného krátkým mečem. Fenian mu řekl přímo: "Taky se trošku vyznám, důstojnosti! To se jim musí useknout hlava a pak hned spálit!"

Owain Glyndwr se k tomu nevyjadřoval a nechal si od Guye Feniana pomoci do sedla.

Měsíc svítil na cestu, když opouštěli vesnici. A také rozsvěcoval světélkující zrnička, která čarodějnice vytrousila při

své jízdě. Orientace podle nich nebyla snadná, ale možná.

"Vás není radno si znepřátelit," zavtipkovat Guy Fenian. Z jeho hlasu však bylo jasně slyšet, že to pod předstíraným žertováním myslí vážně.

Owainu Glyndwrovi imponoval kovář čím dál tím více. Vlastně velkou část své síly a odvahy čerpal právě ze svého neohroženého průvodce, kterého mu ve své dobrotivosti seslal samotný Bůh.

Asi míli za vesnicí se opět ozval Fenian: "Jestli jela ještě daleko, brzo naše značky skončí..."

To byla pravda. Owain Glyndwr upřené zíral na světélkující "andělský prach" na cestě a náhle si již nebyl tak zcela jist, jestli by si spíš nepřál, aby se stopa ztratila. Nic jej nedokázalo stísnit více než představa blížící se přímé konfrontace s tou ďáblicí, která už jednou jej vystavila všeobecnému posměchu. A přece se nevzdal. Snad jej k tomu rozhodnutí vedla i ona trošička fascinace smrtí, kterou si každý člověk nese na samotném dně duše. Avšak zcela určitě v tom svou úlohu hrála zcela nekřesťanská touha po pomstě.

Jak jen tu ženu nenáviděl!

A za chvíli již tušili, kam se sirnooká po odjezdu ze vsi uchýlila. To náhlé podezření jim sotva dovolovalo dýchat.

"Ježíši Kriste, Pane náš!" zachroptěl i Guy Fenian, když dojeli na rozcestí. Od hlavní cesty vedla nahoru do hor úzká, jen zřídkakdy používaná pěšina. Tam nahoře - věděli to oba - byl útulek starého Rhymneye.

Starý Rhymney se před mnoha lety, poté, co mu celá rodina zemřela na jakousi dodnes neznámou nemoc, obrátil k Llandrinwythu zády. A Owain Glyndwr i kovář, který se tenkrát pokoušel jeho rodinu léčit, věděli, že obyvatelé Llandrinwythu sem Rhymneyovi po jeho útěku do této skalnaté pustiny nosí potravu. Bylo vidět, že z něho mají stále ještě strach, třebaže se mu podařilo přežít, a zjevně už nepředstavoval žádné nebezpečí nákazy.

"Jak je to už dlouho?" otázal se Owain Glyndwr. Ptal se vlastně sebe sama, avšak Guy Fenian odpověděl: "Třináct let. Často na něj musím myslet. Vy jste se tenkrát pokoušel jej od toho odvrátit. Snad kdyby chtěl, mohl by ještě dnes žít mezi námi..."

Owain Glyndwr přikývl bez skutečného přesvědčení. Jediný důvod, proč svým farníkům odpustil jejich jednání, byl ten, že v průběhu roku přispíval každý dům nějak na Rhymneyovu obživu. Almužny byly pravidelně zanechávány poblíž Rhymneyovy poustevny. Odkázán sám na sebe by se rozhodně nemohl uživit.

Přinesené potraviny a občas i nějaké to šatstvo nikdy nezůstalo na místě, kam je položili. Už jen z toho poznali, že Rhymney - nyní již více než šedesátiletý - stále ještě žije. Avšak nikdo, ani Owain Glyndwr, mu za těch uplynulých třináct let již nikdy nepohlédl do tváře.

Glyndwr se musel ptát sám sebe, byl-li na příčině respekt k Rhymneyovu rozhodnutí - nebo prostě jen to, že si nikdo nechtěl příliš připomínat vlastní mravní bídu. Výčitky, spadající i na jeho účet.

Sestoupili z koní a vedli je za sebou na uzdě nahoru podél strmé skalní stěny. Ještě chvíli svítil na zemi fosforový prášek - a pak najednou nic.

"Jak jsem se obával," zašeptal Guy Fenian.

Ani jeden se neodvážili mluvit nahlas. Už jen klapot koňských podkov se jim zdál být zrazující. A jen skutečnost, že to tu znali, je poněkud uklidňovala.

Ještě daleko od místa, kde měl Rhymney svůj příbytek, se stezka rozšiřovala v utěšenou loučku s řídkým lesíkem, kterým protékal horský potůček. Zde, pod věčně zelenými jedlemi, nechali své koně, aby poslední půl míle urazili bez nich pěšky.

Jejich oči si již dostatečně zvykly na tmu, takže kráčeli poměrně jistě. Oddechování Owaina Glyndwra bylo krok od kroku hlasitější. Nebyl zvyklý chodit. To Fenian byl bezpochyby v lepší kondici.

"Jestli to všechno šťastně přežijeme, budu na znamení díku sloužit mši tobě a Bohu, kováři!"

"Milejší by mi byla věnovaná tomu dítěti," odpověděl Fenian. "Abychom je našli živé a zdravé. A my je - při ohni v mé výhni - najdeme!"

"Už tiše!" zasyčel Owain Glyndwr.

Před nimi se objevil otvor ve skále. Sem byly pokaždé ukládány almužny a každý tušil, že někde tam, v hloubi jeskyně, se nalézá Rhymneyovo útočiště.

Nic jiného tu nebylo.

Avšak díra ve skále nebyla temná, nýbrž vycházelo z ní přízračně rudé světlo. Snad pocházelo od ohně, který si Rhymney (nebo čarodějnice!) udržoval v chodbě.

Celou tu dobu se Owainu Glyndwrovi vtírala myšlenka, jak se vlastně mohou vzájemně snést ti dva, jejichž povahy byly tak diametrálně odlišné jako oheň a voda. A nyní, bezprostředně před odpovědí na tuto otázku, jej mrazilo. Nečinil si nyní už pouze starost o unesené novorozeně, nýbrž i o starého Rhymneye...!

Guy Fenian vytasil z pochvy svůj meč. Stále ještě z něho vyzařovalo sebevědomí, a přece, kdo jej sledoval pozorně - a to Owain Glyndwr nade všechnu pochybnost činil - ten si mohl povšimnout jisté změny v jeho jednání oproti začátku jejich společné akce.

Owain Glyndwr se pátravé rozhlížel. Přehodil si přes rameno svoji brašnu, zavěšenou na širokém řemeni, a vyrazil kupředu. Od samého rozrušení se mu dělalo zle. Ale bylo pozdě se vrátit. Tím by nadobro ztratil tvář před těmi obyvateli Llandrinwythu, kteří ještě vůči němu cítili respekt.

"Opatrně, pane faráři!" zašeptal kovář a vyrazil v jeho patách.

Vstup do jeskyně je oba pohltil.

Ponořili se do záře, která nemohla pocházet od žádného obyčejného ohně.

Owain Glyndwr počal tiše mumlat modlitbu, měl přitom pocit, jako by jej ta záře svědila všude na nezakrytých částech těla.

Guy Fenian za ním právě tak tiše klel.

Obojí však nemělo žádný efekt.

Pomalu pronikali hlouběji do vyražené štoly, která musela nakonec vyústit do většího jeskynního sálu - Rhymneyovy poustevny.

Avšak nežli tam dospěli, uslyšeli hlasy.

Pláč dítěte!

Na okamžik ustali v postupu. Ale vzápětí to byl právě tento zvuk, který je zbavil pochybností o vlastních silách. Guy Fenian se protlačil vedle Owaina Glyndwra a bok po boku spěchali kupředu. Duchovní si z brašny vytáhl posvěcený krucifix. Studené železo, z něhož jej Fenian ukoval, mu dodávalo sebedůvěry.

Až dokud nedorazili na místo, kde štola končila.

Jakási neviditelná zeď je zarazila, oba najednou.

Nebyla to žádná skutečná bariéra - jen hrůza z toho, co se nabízelo jejich očím, když zahlédli vnitřek jeskyně, a ďábelské divadlo, odehrávající se v ní.

Prsty Owaina Glyndwra křečovité sevřely kříž, jako by jej chtěly v groteskním stisku rozdrtit. Podobně svíral i Guy Fenian svůj meč.

Uprostřed jeskyně stál zdroj onoho vábivého i odpuzujícího, nádherného i příšerného světla, které je sem přivedlo.

Byl to... pohár. Strašlivě vyhlížející výrobek z jakési temné rudé, hrubé, snad z tisíce kousků se skládající látky. Tento předmět byl bezpochyby vyroben k obrazu zcela určité květiny - lilie. Na vrcholku téměř nezdobené stopky se rozvíral "květinový kalich", v němž se třpytilo cosi černého, přecházející až do modré. Z povrchu nádoby vyzařovalo ono rudé světlo.

Když to Owain Glyndwr zahlédl, bleskla mu hlavou asociace, která mu tváří v tvář ženě, která klečela na zemi před kalichem, připadala jako ryzí rouhání: Poslední večeře... víno z vody, symbolizující JEHO krev...

Ze rtů se mu vydral bolestný nářek.

Ustal teprve, když ucítil, jak mu Fenianova silná ruka sevřela paži.

Ona kratičká vize zmizela. Owain Glyndwr opět mohl volněji vydechnout.

Nevěděl přesně, co se tu děje. Chápal jenom, že jsou svědky jakéhosi rituálu, který by bylo lépe nevidět a o kterém se nedalo ani říci, jak dlouho již trvá.

Nahé novorozeně leželo na tenkém šátku, rozprostřeném na chladné skále (není tu vůbec chladno, blesklo Owainu Glyndwrovi hlavou) a křičelo z plna hrdla.

Mnohem strašlivější pohled však nabízela Rhymneyova mrtvola, visící na jakémsi kůlu, který mu, dokud ještě žil, sloužil k zavěšování jeho nečetného nádobí. Hřeby, sloužící k držení hrnců, šálků a jiných potřeb, válejících se nyní po zemi, měl zabodnuty do zad, což jej udržovalo v této nepřirozeně vzpřímené pozici, třebaže život již dávno musel z jeho těla vyprchat - snad již při samotném příchodu čarodějnice na toto místo, pomyslil si Owain Glyndwr s odporným pocitem v ústech.

"Teď je příležitost!" ujal se Guy Fenian iniciativy, zatímco Owain Glyndwr dosud stál neschopen pohnout jediným prstem. "Vezměte dítě - já se postarám o tu ďáblovu nevěstu! Je tak zabraná do toho svého prokletého čarování, že nevidí a neslyší...!"

Owain Glyndwr si přál, aby dokázal sdílet jeho sebevědomí. Všechna jeho vznešená předsevzetí se rozplynula tváří v tvář této děsivé podívané. Až druhé Fenianovo postrčeni jej uvedlo do pohybu. Nejistým krokem se ponořil do stále houstnoucí červeně, jež mu náhle připadala být něčím víc, než jenom pouhým světlem. Najednou se mu zdála být jakýmsi nevysvětlitelným způsobem žíravá!

"Ne!" okřikl se. "Tak nesmím myslet! Musím být silný - jako Guy...!"

Koutkem oka zahlédl kováře, jak se přibližuje ke skloněné čarodějnici, dotýkající se tváří skalnaté podlahy (jako mé rty jejích holínek), napadlo náhle Owaina Glyndwra. Opět měla na sobě jen onen zvláštní postroj z řemenů, jenž sotva dokázal zakrýt její těžké prsy, deroucí se z něj po stranách ven.

Owainu Glyndwrovi se nahrnula krev do hlavy. A přece se soustředil plně na křičící novorozeně, přiskočil k němu a zvedl je i s šátkem do náruče.

V tu samou chvíli, kdy si je přitiskl na prsa, přestalo dítě křičet.

A rudé světlo ještě potemnělo, ba zpurpurovělo...

Owain Glyndwr hleděl na Guye Feniana, jak stojí s pozvednutou zbraní nad čarodějnicí. Vzápětí vyrazil kovář z hrdla příšerný skřek a v tu chvíli dopadlo ostří meče na čarodějčinu šíji.

Owain Glyndwr na okamžik zavřel oči. A když je zase rozevřel, očekával, že uvidí válet se na zemi hlavu té ďáblovy nevěsty. Avšak klečela tu stejně jako prve. Ostří Fenianova meče spočívalo na její šíji, aniž by ji však přeťalo a v kovářových očích se zračil zjevný údiv.

"Rychle, utíkejte, pane faráři!" vykřikl. Prudkým trhnutím odtrhl meč od čarodějnice a zavrávoral tři kroky zpátky. "Utíkejte -" opakoval, ale větu nedokončil.

Owain Glyndwr stačil právě tak ještě zahlédnout, že čarodějnice má krk chráněn - právě tam, kde ji měla zabít ocel kovářovy zbraně - jakýmsi tenkým koženým páskem. A pak se ta žena, jež z Clougha Corwena učinila řijícího býčka, zvedla. Napřimovala se takovým způsobem, jak to Owain Glyndwr ještě nikdy v životě u žádného člověka neviděl. Vypadalo to spíš jako proměna celého těla. Klečící, vpřed nakloněná socha, se proměnila ve stojící. Prostě, - jakoby jediným mávnutím proutku.

Bezejmenná stála v celé své velikosti vztyčena před Guyem Fenianem. Zdálo se, že Owaina Glyndwra, jenž stál za ní, si nevšimla.

Duchovní držel novorozeně na jedné ruce. Druhou vytáhl z brašny láhev se svěcenou vodou. Déle již na nic nečekal, vytrhl zubama zátku a pokropil čarodějnici záda. Slova modlitby mu vytryskla ze rtů.

Tam, kde tekutina skanula, reagovala s masem čarodějky jako žíravá kyselina. Owain Glyndwr byl šokován tím nečekaným účinkem.

Vzápětí se ta ďáblova nevěsta prudce otočila, její odporně zkřivené rty po něm plivly. Její krása z ní opadala jako rozlámaná hliněná maska. Sirné oči vřely.

"Á, náš páteříček...!" náhle se jí mezi rty objevil jazyk, byl delší a delší a natahoval se po Owainu Glyndwrovi.

V tom okamžiku využil Guy Fenian její nepozornosti, aby znovu použil svého meče. Tentokrát minul čaroděj činu šíji a vhroužil meč do čarodějčina těla těsně nad pasem. Jeho tvář zrudla, jako by hodlal pokácet mladý strom. A skutečně pronikla čepel bez problémů do těla sirnooké, které se s překvapeným zachrčením zhroutilo.

"Jděte, pane faráři - tak jděte už přece! Já sám to tu dotáhnu do konce!" zvolal kovář a vytáhl meč z čarodějčina těla. Glyndwr vytřeštil oči, když uviděl, že na něm nelpí jediná kapička krve.

Dítě v jeho náručí se začalo vrtět. A přece ještě jednou stříknul svěcenou vodu a pak mrštil železný krucifix proti prokletému čarodějčinu tělu.

Obláček páry se zvedl z místa, kde se kříž dotkl její kůže. Krucifix na okamžik ulpěl na zmítajícím se těle, a když pak odpadl, zanechal po sobě černý vypálený cejch.

Owain Glyndwr se přistihl, že mu čarodějčino utrpení činí dobře. Teprve když viděl, jak udiveně jej Guy Fenian sleduje, obrátil se do chodby, která vedla ven z jeskyně.

Ještě jednou se zarazil, když zaslechl kovářův výkřik překvapení.

Pohledem přes rameno zahlédl nepochopitelné: Rhymneyova mrtvola se jediným prudkým pohybem uvolnila z hřebů, belhala se ke Guy Fenianovi a teprve po prudkém úderu meče se zastavila. S hlavou uťatou se zhroutil již předtím mrtvý vesničan vedle satanovy nevěsty.

Owain Glyndwr s konečnou platností vyběhl ze sluje.

Ještě stále bylo vše zahaleno rudým svitem. Avšak nyní se opět zdálo, jako by světlo nabylo tmavšího odstínu, jako by sálo z umírající čarodějnice svoji sílu.

"Nezapomeň na ten pohár, až budeš odcházet!" vykřikl ještě duchovní. A pak se rozběhl, zahalen do purpurové záře, k východu. O chvíli později jej přiměl děsivý, prudce přerývaný řev z hrdla čarodějnice, aby ještě víc k sobě v ochranném úmyslu pod pláštěm přitiskl zmítající se novorozeně a pak vyběhl do jasné hvězdné noci. Tam chvíli čekal na Feniana. Dítě se nahlas rozkřičelo. Tak nahlas, že se Glyndwrovy nervy napjaly k prasknutí.

V tu chvíli náhle zhasla rudá zář. Tíživá temnota zahalila jako opona vchod do jeskyně.

Čarodějnice je mrtvá! pomyslel si Owain Glyndwr s hlubokým uspokojením.

Když se Guy Fenian ani po další době napjatého čekání stále neobjevoval a kojenec počínal být stále neklidnější, rozhodl se farář déle již nečekat. Spoléhal se na to, že kovář přece i sám dokáže nalézt cestu zpátky do vesnice. A třebaže se po cestě stále ohlížel nazpět, po kováři nebylo nikde ani stopy.

Oba koně hrabali neklidně kopyty. Owain Glyndwr odvázal toho svého, dovedl ho za uzdu po úzké horské stezce dolů, pak nasedl i s novorozencem do sedla a pomalým klusem zamířil zpět do Llandrinwythu.

Ve vesnici vládla všude tma. Owain Glyndwr nezastavil před domem otce dítěte, nýbrž dovezl novorozence až ke kostelu. Dítě zatím ustalo v pláči a zmítání a zdálo se, že upadlo do osvěžujícího spánku. Položil je do své postele a pak běžel rozeznít zvon.

Jeho hlasitý zvuk rázem vzbudil každého muže, každou ženu, každé dítě v Llandrinwythu. Jeden za druhým proudili v průvodu vzhůru ke kostelu, aby se dozvěděli, co se stalo.

Sdělení, kterého se jim od Owaina Glyndwra dostalo, jej u těchto prostých lidí rázem změnilo z tiše opovrhovaného slabocha v hrdinu.

Jen Guy Fenian na sebe dával dlouho čekat...

Mallwyd, přítomnost

Když se zavřely za neotesaným hostinským dveře, mohly si Lilith a Beth konečně říci, že ta dvoudenní "tour de force" je konečně za nimi.

Poté, co přistály na londýnském letišti Heathrow, přivítány příslovečně pošmourným anglickým počasím, pokračovaly v cestě dalším letadlem do Birminghamu. Nemusely čekat nijak dlouho a také pronájem terénního vozidla značky Rover proběhl překvapivě hladce. Nutné papírování vyřizovala vždycky Beth.

Jako již při Lilithině výpravě do Indie.2

Byly jediným problémem pasové kontroly na letištích. A jenom převážně laxní přístup bezpečnostního personálu jim pomohl překonat dilema, které bylo zapříčiněno tím, že Lilith stále ještě nevlastnila žádný průkaz totožnosti. Nedostatek, se kterým zřejmě bude muset ještě nějaký ten čas žít.

Vypomohla si starším cestovním pasem Bethiným a zbytek musela svěřit svým hypnotickým schopnostem. Obojí nemusela ani nijak zvlášť používat, neboť Lilith se prozíravě obracela výhradně na mužské kontrolory. A ti svoji pozornost věnovali rozhodně raději "originálu" než nějaké nedokonalé fotce.

Naštěstí, protože mezitím již Lilith poznala, že zdaleka ne každý je přístupný takovémuto způsobu ovlivňování.

Její pas by neobstál ani při zběžné kontrole, nebyla v něm totiž Lilithina fotografie.

Ani nemohla být, protože ještě nikdo nevymyslel takový fotoaparát, který by byl s to udělat přijatelně ostrý snímek poloupírky. Všechny její fotografie vypadaly, jako by byly pořízeny pod tekoucí vodou.

"Jsi moc unavená?" obrátila se Lilith k Beth, která si právě vybalovala z kufru nějaké věci.

"Strašně," uslyšela odpověď. "Ty ne?"

"Ne."

"Co chceš dělat?"

"Trochu se porozhlédnout."

"Nedělej si žádné násilí. Víš, kde mě najdeš. Já se teď rychle osprchuji nebo vykoupu a pak hups do peřin!"

Lilith vyšla ze spartánsky strohého pokoje. Hospoda, ve které se ubytovaly, se jmenovala Halfway - Na půli cesty - bůhví, co to mělo znamenat. Lilith sešla po úzkém schodišti a prastarými dveřmi vešla přímo do nálevny. Rázem získala pocit, že místní odpolední hosty vyrušila z jejich poněkud váznoucí zábavy.

Věčně nabručený hospodský v nejlepších důchodových letech se okamžitě protáhl uzoučkou škvírou zpoza dlouhého pultu a zamířil k Lilith.

"Nějaký problém?"

Ještě než stačila Lilith odpovědět, upoutala ji ne právě všední mužská postava, stojící na opačném konci pultu. Tento muž zjevně jako jediný neprojevoval o Lilith žádný zájem. Měl obrovskou hlavu. Nejméně dvakrát tak velikou jako mají normální lidé. Její enormní váhu by zřejmě tělo bez pomoci neuneslo. Proto měl také muž na klíční kost nasazen kovový "exoskelet". Zbytkem těla ani oblečením nebyl již nikterak nápadný. Avšak na zádech a na prsou se mu houpaly dvě překližkové desky, spojené řetízky, na kterých byly přilepeny plakáty s pestrými upoutávkami jakéhosi poněkud staromódního potulného cirkusu.

Na víc než zběžný pohled neměla Lilith čas.

"Voda?" zeptal se hostinský.

"Cože?" Nechápala, na co se jí ptá.

"Občas nám straší ve vodovodních trubkách," vysvětloval ten vousatý muž, při pohledu na něj si náhle Lilith vybavila, že také její zavražděný otec pocházel vlastně z tohoto kraje.

Anebo alespoň z tohoto ostrova.

"Ne, všechno je bezvadné, děkuji," ubezpečila ho, třebaže si byla vědoma, že snad právě v tuto dobu získává Beth možná naprosto jinou zkušenost. Naklonila se lehce přes pult a důvěrně mu zašeptala: "Jste tady místní?"

Přikývl.

"Mohla bych si s vámi krátce promluvit mezi čtyřma očima?"

Hostinský zašilhal stranou. A pak nevrle zavrtěl hlavou. "Mohla byste - kdybych ještě měl obě oči. Ale o to levé mě připravili ti zatracení Němčouři. A od té doby mě taky zdobí tady ten plíšek z titanu..." Kloubem prstu si zaklepal zezadu na zátylek a skutečně se ozval dutý plechový zvuk. "Kdyby vám to stačilo mezi třemi...?"

Lilith se usmála. Od Beth věděla, že to má být humor - britský humor. "Jestli chcete," nabídla mu přátelsky, "pohlídám vám na tu dobu i to falešné."

"To by bylo milé." Hostinský udělal - za hlučného smíchu hostí, kteří i přes všechnu snahu o diskrétnost samozřejmě slyšeli každé slovo - posunek, jako by si skutečně chtěl vydloubnout skleněné oko z důlku.

Namísto aby se zatvářila zděšeně, natáhla Lilith ochotně obě ruce k němu.

Tentokrát se ozval smích na jeho účet.

"Všecka čest," zamumlal a vybídl ji, aby jej následovala do vedlejší místnosti.

Za sebou nechali zklamané obličeje. Hostinský zavřel dveře a rozsvítil slabou lampu, visící od stropu. Pak se v tomto mizerném osvětlení posadili proti sobě k hrubému venkovskému stolu.

"O co jde?" zeptal se hostinský z Halfway.

Lilith rozložila před něho obě mapy - starou i novou. A nespouštějíc jej z očí, pravila: "Má přítelkyně a já pracujeme pro noviny. Zajímáme se o místo, které tady - ," prstem ukázala do kopie, kterou pořídila Beth v Národní knihovně, " - podle této mapy nemůže být odtud dál, než tak tři míle... Ale na této -," a nyní ukázala na mapu aktuální, "- žádné místo jménem Llandrinwyth Už není! Můžete mi říci, proč?"

Vyslovení jména zmizelé osady mělo podivuhodný účinek. Ten muž ve věku přes šedesát se prudce zvedl a nejistým tónem vyštěkl: "Sorry, ale o tomto já nic nevím! Tady žádná osada tohoto jména není!"

Jestliže to nejprve chtěla zkoušet s pouhou zdvořilostí, nyní dospěla k poznání, že pouze s ní asi již nevystačí. Ten týpek před ní se zasekl.

"Sednout!" zkusila Lilith zahrát na jinou strunu.

Její protějšek se však jen nevesele zasmál. "Až jindy, milá lady. Venku čeká spousta žíznivých krků..."

Bylo jí skutečně zatěžko smířit se s tím, že právě zde a teď narazí na někoho, kdo je odolný vůči jejím hypnotickým schopnostem. Možná - třebaže souvislost si Lilith nedokázala vysvětlit - to nějak souvisí s tou kovovou destičkou v jeho hlavě...

Lilith však neměla čas se tím zabývat příliš dlouho. Krátce na to, co ji nechal hostinský sedět jako školačku, otevřely se dveře znovu a dovnitř vstoupila ta politováníhodná znetvořená postava, které si už předtím všimla mezi hosty. Své panely s plakáty na sobě neměl, zřejmě je nechal venku.

"Co je?" zeptala se Lilith. Bylo jasné, že jde za ní. Nejasné však bylo, proč.

"Slyšel jsem," hlas vycházející z drobných úst uprostřed velikého obličeje zněl jak mutování puberťáka, "že jste se ptala na Llandrinwyth."

"Od koho?" úzkostlivě se zeptala Lilith stále ještě pod nepříjemným dojmem z předchozího odmrštění. "Od tamtoho?" Její kývnutí směrem ke dveřím mohlo jednoznačně patřit jen hostinskému.

Cizí host jen opatrně zavrtěl hlavou, přičemž pohyboval celým trupem až ke kyčlím. "Řekl jsem přece už, že jsem to slyšel. Já slyšel vše. Dveře nejsou žádná překážka."

Lilith si jej na okamžik mlčky prohlížela. Zkoumala v jeho nezvyklé fyziognomii, a přece nenašla jedinou známku nějakého přehánění. Rozhodla se nechat věcem volný průběh.

"A co s tím?"

Pokrčil rameny, což u něho vypadalo ještě podivněji než přikývnutí. "Nemá cenu chtít někomu vymlouvat, aby se neřítil do neštěstí."

"Proč ne?"

"Protože to nejde," filozofoval mrzák s lhostejností, která mu snad musela být vrozená.

"Zajímavé. A co to má co dělat s Llandrinwythem?"

"Už skutečně dlouhá léta tímto krajem putuji křížem krážem. Llandrinwyth tu však rozhodně nemá dobrou pověst! Ta vesnice zmizela před půltřetím stoletím, jako by ji spolkla země. Vypráví se o tom mnohé legendy, ale ani jedna nevypovídá o této vesnici, smazané z povrchu zemského, v dobrém. Jen málokdo z těch, kdo tu dnes žijí, ještě věří, že by snad někdy takové místo existovalo. Třebaže existují dokumenty, ve kterých se nacházejí věrohodné oficiální zmínky. A přece na místě se nedochoval jediný kámen. Jediný kus domovního základu či dlažby!"

Lilith začínala tušit, že jí náhoda přihrála někoho, kdo jí může poskytnout ne-li lepší, tedy přinejmenším právě tak dobré informace jako hospodský.

Nabídla tomu podivnému muži místo. "Posaďte se. A vypravujte. Miluji legendy!"

"I takové, které jsou o smrti a zmaru?"

"Předpokládám, že o osadě, která přestala existovat, asi ani žádné jiné nebudou. Většinou bývají o válkách či nájezdech barbarů..."

Zavrtěl hlavou stejně nezvyklým způsobem jako již jednou. Jinak mu to ani "lešení" kolem jeho hlavy nedovolovalo. "Kdepak války, ani nájezdy. Vůbec nic takového, co by bylo známé odjinud. Všechno je to mnohem... strašidelnější."

"Jsem zvědavá!"

"Může to být nebezpečné. Dnes stejně jako včera..."

Lilith si musela stále klást otázku, jestli si mrzák své znalosti nabral jen z babských povídaček, anebo má nějaké mnohem spolehlivější zdroje. "Nejsem lekavá. Znáte místo, kde stával Llandrinwyth?"

"Co tam chcete?" V tónu jeho otázky nebyla ani podezíravost, ani zvědavost. Ptal se, i když ho její důvody zjevně vůbec nezajímaly. V jeho tváři bylo vůbec téměř nemožné cokoli vyčíst.

"A vy?" zeptala se Lilith. "Co vy tu chcete? Co to bylo za plakáty, kterými jste byl ověšen jako nějaký živý návěstní sloup?"

Cizinec zaváhal. "Patřím k takovému malému kočovnému divadlu," pravil nakonec. A tentokrát se v jeho hlase kupodivu přece jen něco zachvělo: frustrace a únava, jakou znají jen lidé, kteří se po celý život ženou za penězi a ničím jiným. Protože jen peníze jsou málo, jako jediná náplň toho, co nám kromě spánku zabírá největší část dne. A proto se v člověku rozevírá díra. Vakuum. A toto byl přesně ten případ.

"K cirkusu?" zeptala se Lilith.

Jeho obličej se zašklebil ještě víc. "Spíš zvěřinec," zabručel. "Jsem tam jednou z atrakcí. Roztloukám kokosové ořechy holým čelem. Jestli nevěříte a náhodou u sebe máte kokosový ořech, dokážu vám to..."

Lilith nejprve skutečně tomu nedovedla uvěřit, ale on přitvrdil: "Tedy jakési divadlo zrůd. Lidé stejně jako před mnoha lety stále ještě rádi přijdou očumovat malomocenství svého vlastního druhu. Já to uspokojení, které jim my poskytujeme, nechápu. Ale asi na tom, že se pasete na utrpení druhého, něco lákavého bude..."

Lilith se zachvěla hrůzou. Zase jednou byla postavena před dosud neznámé propastné hlubiny lidské duše. Mnohého zůstala uchráněna svým stoletým spánkem, v němž strávila dosavadní většinu své existence. Sny, které jí měly vytvořit iluzi normálního života, byly až příliš nevinné.

Avšak na skutečnou realitu tady "venku" byla připravena velice nedostatečně.

"Vraťme se zase k Llandrinwythu," přetrhla Lilith neplodnou myšlenkovou odbočku. "Co jste myslel tím, že by to mohlo být nebezpečné - stejně dnes jako včera?"

"Nic," pravil její protějšek.

Lhal.

"Mohl byste mě zavést na místo, kde ta obec kdysi stála?"

"Mohl bych," přikývl. "Ale je to pokoušení ďábla."

"Proč?"

"Nechtěl bych si klást za vinu vaše zmizení. Dost zlého se už přihodilo!"

"Přihodilo? Kdy? Kdysi v dávných dobách?"

"Co to vlastně hledáte?" odpověděl protiotázkou. A nekompromisním tónem dodal: "Nedůvěřuji vám! Vy...Vy nejste, za co se vydáváte..."

Lilith skryla své pohnutí. Zároveň se ptala sebe samé, zda takovéto okrajové bytosti nemají náhodou někde nějaké zvláštní čidla, pomocí kterých ji dokážou prohlédnout. Také Carlotta Frostová, stařena nadaná mediálními schopnostmi, se kterou se setkala v Sydney, rozpoznala Lilithinu "výjimečnost". Samozřejmě že ne do detailů, nicméně to stačilo, aby před ní nemohla pranic předstírat. Zároveň však u Carlotty zaznamenala ještě jeden efekt, který si uchovala v paměti. V bezprostřední blízkosti média se jí zmocňovala neschopnost orientovat se.

Toto nebyl naštěstí stejný případ.

"Jak se jmenujete?" otázala se.

"Do toho vám nic není!" odsekl stroze. "Já se taky nezajímám, jak se jmenujete. Raději odjeďte dřív, než zmizíte!"

S pocitem narůstající bezmocnosti si musela Lilith dát líbit, aby i tento muž, jako předtím hostinský, opustil místnost. I na něho byly její hypnotické schopnosti krátké. Počet těch, kdo jí dokázali vzdorovat, začínal nabývat rozměrů téměř stísňujících.

A přece ještě Lilith nemínila házet flintu do žita. Shrábla papíry ze stolu a vydala se na orientační procházku

městečkem, které se jmenovalo Mallwyd.

Stále ještě doufala, že narazí někde na nějakého nekomplikovaného informátora.

Minulost

Doslova mu viseli na rtech a Owain Glyndwr se s rozkoší koupal ve znovunabytém respektu. Hrál vysokou hru - a vyhrál. Zapomenuto bylo všechno utrpení způsobené čarodějnicí!

Bezděky pátral očima v davu po Cloughu Corwenovi.

Nenašel jej. Také by ho to překvapilo.

Poté co stručně několika slovy a bez zvláštního přikrášlování vylíčil, co se mu s pomocí Geye Feniana podařilo, toužili všichni vidět zachráněné dítě. Owain Glyndrw však nejprve čekal, až se k němu davem prodere otec děvčete a pak jej zavedl do svého příbytku.

Dítě spalo jako andílek. Vypadalo skutečně zcela nedotčeno a také tuto druhou jízdu mrazivou nocí přežilo ve zdraví. Ve chvíli, kde se otec zastavil nad postelí, otevřelo oči a pozorně si jej prohlíželo. Jakýsi skřehotavý zvuk mu vyšel z hrdla a na ústech se mu rozzářil spokojený úsměv.

Otce i Owaina Glyndwra chytla tato scéna za srdce. Oba byli málo zkušení, aby věděli přesně, jakými způsoby zpravidla dítě tohoto věku vyjadřuje své pocity. Nic na tom nezměnila ani skutečnost, že tento drsný sedlák už viděl vyrůstat pěknou řádku svých dětí.

To se nyní změní. Musí. Matka těch dětí již nežila...

Zřejmě, myslel si Owain Glyndwr, se právě z tohoto důvodu brzy znovu ožení.

Nikdo by mu to neměl za zlé.

Owain Glyndwr ponechal na otci, aby dítě ukázal ostatním.

Když opadlo první vzrušení a Guy Fenian se stále ještě nevracel, požádal Owain Glyndwr - budící nyní už zase dřívější respekt - několik silných mužů, aby vyrazili z vesnice a pokusili se kováře najít. Cestu k bývalému Rhymneyovu sídlu znali.

Bez odmlouvání, ještě před rozbřeskem, vyrazili s hořícími pochodněmi do noci.

Owain Glyndwr sledoval průvod, podobající se procesí, od brány kostela, dokud se světla neztratila ve tmě.

Stále ještě doufal, že kovář nemusel zaplatit za svou odvahu vlastním životem. Snad jenom leží v jeskyni anebo někde na půli cesty zraněn. Je to silný muž a dokáže odolávat chladu, dokud nedorazí pomoc...

Na spánek neměl Owain Glyndwr ani pomyšlení. A jak běžel čas a stále více se rozednívalo, víc a více si vyčítal, že se sám nepostavil mužům do čela.

To čekání je deptalo.

Život Guye Feniana jako cena za znovunalezení dítěte mu připadala příliš vysoká.

V jednu chvíli zahlédl stoupat ze směru, kde ležela jeskyně, k nebi kouř. Žádné znamení si nedohodli, takže Owain Glyndwr neměl nejmenší tušení, co to může znamenat. O to více však zneklidněl.

Zhruba k poledni se vyslaní muži konečně vrátili. Protože vyrazili pěšky, museli si zřejmě sestavit provizorní nosítka. Když Owain Glyndwr uviděl ležet na nich mužskou postavu, povolilo v jeho hrudi sevření.

S výjimkou několika již nekrvácejících ran vypadal Guy Fenian celkem v pořádku. Hned také, jakmile jej zahlédl, na faráře zamával, a Owain Glyndwr mu spěchal vstříc, sotvaže průvod zastavil před kovárnou.

Fenianovi se podařilo vstát, třebaže s pomocí spousty ochotných rukou. Vzápětí na to si pak s Owainem Glyndwrem padli do náručí.

Farář si nechal povyprávět, co se stalo od chvíle, co opustil jeskyni. Podle Fenianových slov měla čarodějnice "devět životů jako kočka", a nedala pokoj, dokud z ní svým krátkým mečem jeden po druhém nevyhnal.

"Pořád na mě útočila a pouhými drápy mi rvala kůži z těla!" Furiantsky se zasmál. Zjevně i pro něho byla úleva z přestálého dobrodružství dost velká, aby nedbal na utržené rány. "Teprve když se mi konečně podařilo useknou jí hlavu, dala pokoj! Jenže jsem šel do toho trochu moc zdivoka, takže jsem pak ani nemohl stát na levé noze. Proto jsem se také nemohl vydat hned za vámi. Ale doufal jsem, že mi pošlete pomoc... Děkuji!"

Owain Glyndwr odmítavě mávl rukou. "Bez tebe, kováři, a ať to všichni vědí, by se mi nikdy nepodařilo přivést dítě nazpět! A já jsem nezapomněl na svůj slib. Ještě dnes večer budu sloužit mši jako výraz díků Bohu a tobě!"

Guy Fenian zřejmě podcenil svůj handicap a špatně našlápl. V každém případě krátce zasténal a pak zavrtěl hlavou; "Pomalu, pomalu, pane faráři. Dopřej mi alespoň jeden den na vydechnutí! Zítra, zítra večer rád..."

S úsměvem se Owain Glyndwr omlouval za svou netrpělivost. "Samozřejmě, kováři, samozřejmě. Ty se vyznáš ve způsobech léčení, proto bude stačit, když u tebe zůstane přes noc jedna děvečka, aby ti byla ku pomoci..." Rozhlédl se kolem dokola. "Zařídíte to, lidé?"

Jeho slova se nesetkala s ničím, než všeobecným souhlasem. Owaina Glyndwra to hladilo na duši. Pak se rozloučil s Guyem Fenianem, svým "druhem ve zbrani". Cestou ke kostelu jej ještě napadlo, že by se mohl podívat do vdovcova domu. Sotvaže překročil práh, byl okamžitě obklopen houfem dětí, které mu s dětinskou horlivostí provolávaly slávu. Otec seděl u kuchyňského stolu, a dával se poučovat jistou rudolící ženou z vesnice, jak se má postarat o výživu posledního dítěte, které mu manželka darovala.

Owain Glyndwr ji znal a věděl, že také ona před půlrokem porodila dítě a dosud je kojí. Proto ho také nijak nepřekvapilo, když slyšel, jak vdovci navrhuje, že se ujme i jeho děvčátka, bude-li chtít její mléko.

Muž po krátkém váhání nabídku přijal.

Owain Glyndwr vyčkal, až se, sledována sourozenci novorozeněte, uchýlila s dítětem do kouta a odhalila veliký prs.

Mezitím domlouval Owain Glyndwr s mužem, kdy uskuteční ten odložený křest.

Dohodli se na zítřejším večeru. Jméno zvolila děvčátku ještě za svého života jeho matka. Eiddyd. Toto přání jí chtěl manžel splnit.

Krátce předtím, než se Owain Glyndwr rozhodl k odchodu, ozval se z kouta, kde se žena pokoušela uklidnit malou Eiddyd, nečekané bolestný výkřik.

Žena zaklela - a zmlkla teprve, když si uvědomila přítomnost faráře. Se staženým hrdlem vykřikla: "Ona - mě kousla! Nevezme si ani kapičku - a pak ještě kousne, jako by už měla ústa plná zubů...!"

Owain Glyndwr nevěřil svým očím, když viděl, že ženina prsní bradavka skutečně krvácí.

Farář i otec dítěte se zvedli téměř současně od stolu a přistoupili k ženě, jejíž oči byly zality slzami.

A v tu chvíli zaječelo jedno za starších dětí; "Z faráře padají vlasy! Z faráře padají..."

Zvučná facka otcovy ruky chlapce umlčela.

To však nezměnilo nic na tom - Owain Glyndwr při tom zjištění pocítil mrazení na celém těle -, že dítě mělo pravdu. Celé chomáče jeho vlasů se válely na podlaze světnice, a když si reflexivně sáhl na hlavu, ucítil, jak při nejlehčím doteku vypadávají další chomáče.

Ta záře, pomyslil si, aniž by cokoli dokazovalo tuto domněnku. To je následek toho žíravého, prokletého záření!

Znovu si vzpomněl na tu podivnou nádobu, kterou přikázal Guyi Fenianovi přinést s sebou. Docela se na ni zapomněl kováře nebo někoho jiného zeptat, ale rozhodl se, že to dnes už nechá být. Zítra je taky den.

Nežli opustil domov tohoto novorozence, ještě se naposledy podíval na plavovlasé děvčátko. Jeho tvářička po útoku na kojnou vypadala ještě více andělsky krásná než prve.

A přece se Owainu Glyndwrovi zdála být jiná, než když se na ni díval posledně.

Snad se mýlil - určitě se mýlil -, ale zdálo se mu, jako by Eiddyd za těch pár hodin už o pořádný kus... povyrostla.

Přítomnost

"Samý vřes," řekla Beth.

Měla pravdu. Nic víc než vřes obrůstající skály a několik nízkých křoví v údolí, které se před nimi rozprostíralo, nebylo k vidění.

Zastavila svůj terénní vůz na jakémsi návrší, avšak neviděli odtud ani Mallwyd, který se skrýval za jiným vrchem, ani jedinou stopu po Llandrinwythu, který se kdysi měl v tomto údolí nacházet.

Zbytky silnice, která tu nahoře končila, ještě umožnily jejich roveru, aby se vydrápal až sem. Na druhou stranu svahu by se snad dalo ještě s terénním autem sjet - nebylo však radno příliš důvěřovat drolící se skále.

"A co jste čekaly?" zeptal se pihovatý chlapec, kterého Lilith jako jediného ve městě nalákala, poté co všichni dospělí jeden po druhém nechtěli o zmizelé vesnici pranic vědět.

Beth pokrčila rameny.

Chlapec se jmenoval Druyd, nebylo mu více než dvanáct a zřejmě Lilith pozoroval na jejích toulkách po Mallwydu už hodnou chvíli předtím, než jej oslovila.

Jak vyšlo najevo, žil kdosi z jeho vzdálených předků kdysi v Llandrinwythu - dlouho předtím, nežli vesnice zanikla při jakési přírodní katastrofě. Nic přesnějšího o tom neštěstí nevěděl ani Druyd. Ale ani na chvíli se nezdráhal - bez "přesvědčování" - ukázat jim údolí, kde se kdysi Llandrinwyth nacházel. Jediná podmínka, kterou si kladl, byla, že jej do setmění dovezou zpátky do města.

"A to nikdy nikdo skutečně nepátral po tom, co se s tou vesnicí stalo? Jestliže tam třeba tvoje rodina měla své kořeny, museli se přece příbuzní s tou katastrofou nějak vyrovnat, ne?"

Druyd se zakřenil od ucha k uchu. Pro něho nebyl tento výlet ničím jiným, než vítaným vytržením z každodenní jednotvárnosti, Říkal, že má prázdniny. Mluvil-li však pravdu, o tom by se při tom jeho potutelném usmívání dalo pochybovat.

"No jasně!" pravil důležitě. "Stařiky to tenkrát pořádně ranilo. Byli z toho úplně mimo. Ale nic se nenašlo."

"Žádný kráter, žádná trhlina v zemi, jako po zemětřesení...?"

Nepřestávaje se šklebit, pokrčil rameny. "Co já vím! Půjdeme teď dolů? To je paráda, že jste mě sem vzaly. Moji rodiče by mi to nikdy nedovolili..."

Lilith dala Beth sotva postřehnutelné znamení, ta okamžitě nastartovala a rover opatrně vyrazil zpátky do Mallwydu.

"Hej...! Vždyť do tmy je ještě daleko!"

Žádná z nich mu neodporovala.

Chlapec jim pomohl skutečně hodně, teď bylo ale třeba, aby držel jazyk za zuby. Pokud by mluvil, mohly by z toho být problémy.

A tak ho nakonec sice uraženého, avšak přece jen o desetilibrovou bankovku bohatšího, vysadily před dveřmi jeho domova. Samy potom obrátily a s menší oklikou vyrazily zpět do toho vřesového údolí bývalého Llandrinwythu.

Do setmění bylo ještě daleko.

Minulost

"Pane faráři! Probuďte se! Je to naléhavé, pane faráři...!"

Owain Glyndwr se vymanil z pout spánku. Hlas Guye Feniana za dveřmi jeho světničky umlkl. A pak se ozvaly

šoupavé kroky, pomalu se vzdalující.

Owain Glyndwr nevěřil svým uším. Je-li Fenian už zase na nohách, pak musí snad být ze stejného materiálu, jako je ten, do kterého denně buší na kovadlině: ze surového, žhavého železa.

"Tak počkej přece chvilku! Vždyť už jdu...!" volal Owain Glyndwr ospale.

S bušícím srdcem vyskočil z postele a vklouzl do šatů připravených na ráno. Ještě celý nerozhýbaný pospíchal ke dveřím a navyklým pohybem je otevřel.

Do očí jej udeřila purpurová zář.

Žíravé záření!

Čertův chlapík, pomyslil si Owain Glyndwr, kolísaje mezi obdivem a znovu procitlým pocitem nevole, tak on nezapomněl donést to s sebou! Ale musel to přitáhnout zrovna do kostela? A zrovna v tuto hodinu...?

Krátká chodba mezi farářovým příbytkem a chrámovou lodí byla prázdná. Owain Glyndwr zaslechl kroky Guye Feniana zaznívat už z kostela.

Třebaže to vlastně v tom přízračném světle nebylo ani třeba, zapálil farář svíčku, tlustou jako ruka, nasazenou na dřevěném svícnu s dlouhým trnem, který stál hned vedle postele, pak ještě jednu menší, se kterou se vydal za zvukem kovářových kroků. Zmocňovalo se jej najednou jakési zvláštní vzrušení, strach to však nebyl. Snad vzpomínka na pohár, o kterém věděl, že je něčím naprosto neporovnatelným se vším, co v životě zažil a viděl.

Když vystoupil z chodbičky na vyvýšené kněžiště, ovanul jej prudký závan větru a zhasla mu svíčku.

Owain Glyndwr se stále ještě nebál. Tady mezi zdmi svého kostela se cítil jistěji než kdekoli jinde na světě. Na chvíli se zastavil, aby se v tom podivném červeném světle zorientoval: ta záře kupodivu naplňovala jen vzduch, avšak veškeré relikvie, ba dokonce i stěny a podlaha, setrvávaly mimo ni.

A pak nalezl ten pohár, zhotovený ve tvaru květinového kalichu, "pramen" onoho pulzujícího světla právě tam, kam nejméně patřil: přímo uprostřed oltáře! Vzhledem k jeho původu a jeho předešlé vlastnici, vypadalo takové nevhodné umístění jako jasné rouhání. Owain Glyndwr nechápal, jak právě zbožný Guy Fenian mohl něco takového udělat.

Každého jiného by za to na místě proklel. Avšak o kováři měl tak vysoké mínění, že i v této chvíli věřil, že Fenian musel mít nějaký pádný důvod, aby to učinil, - třebaže jej nechápal.

"Guiy, kde jsi?" volal unaveným, a přece pevným hlasem.

Ale když ani teď nedostal odpověď, ba ani neslyšel další kroky, procitla v něm nakonec přece jen nedůvěra - jako předstupeň děsu.

Učinil bezděky k oltáři ještě jeden krok.

Světlo tohoto kalichu nehřálo. Bylo studené jako ruka, která jej postavila do Rhymneovy jeskyně, aby...

Aby co?

Owain Glyndwr s hrůzou pochopil, že stále nezná důvod, proč sirnooká unesla novorozeně. Ale přece musel existovat nějaký důvod. Něco, co stálo za to, aby zavraždila jednoho neškodného vesničana a celou vesnici vystavila psychickému teroru...!

A nakonec ještě ke své hrůze navíc pozoroval, jak se jeho obě ruce vztahují k tomu předmětu, z něhož prýští světlo.

To přece nechce!

Přece se jej nechce ani dotknout...

Vyrušil ho smích.

Zlý, odporný, potměšilý smích!

A když zvedl pohled, uviděl poblíž vchodu, tam, kde začínaly lavice, na začátku středové chodby stát Guye Feniana. Zdálo se, jako by kovář k sobě přitahoval purpurovou záři a ovíjel se jí. Vytvářela kolem něho skutečnou auru.

"Guyi, co to...?" sklouzlo Owainu Glyndwrovi ze rtů.

Ruce držel stále ještě napřažený do prostoru. Z kalichu vystřelovaly nyní rudé blesky a bodaly jej do prstů. Farář cítil, jak jím probíhá horký proud až do zátylku. Zdálo se mu, jako by jeho lebka počínala praskat.

Chtěl řvát.

Chtěl se obrátit a prchnout.

Mnohou smrtí musel Owain Glyndwr zemřít, zatímco hleděl, jak se postava Guye Feniana rozpouští jako vosk, vystavený prudkému slunečnímu žáru, a přece mnohem, mnohem rychleji. Začalo to zcela nahoře. Úplně nahoře se najednou počala pod tající slupkou Fenianovy hlavy objevovat arogantní a děsivá tvář satanovy nevěsty, o které již Owain Glyndwr věřil, že je přemožena!

Všecko marno!

Nyní hleděl pravdě do očí!

Pravdou bylo, že se s muži do vesnice zřejmě vůbec nevrátil Fenian, nýbrž něco - docela jiného. Něco, co má tu moc, že i zde, pod střechou domu Páně, může provádět černou magii!

"Ne...!" zaúpěl. "Ustup, Satane!"

Smích té nestydy nabýval na výhrůžnosti. Z Fenianovy masky se docela - jako z prasklé housenčí kukly - vylouplo na světlo tělo sešněrované koženými řemeny, nádoba mužského chtíče. Rudé vlnité vlasy vlály ve stejném závanu větru, který předtím sfoukl světlo svíce, té, která nyní ležela někde na podlaze pod kněžištěm.

Zdálo se, že čarodějnice je neporazitelná.

Ani celý kostel se všemi insigniemi křesťanské víry, které se v něm nacházely, nesvedl proti ní nic a do Owaina Glyndwra se vracela všechna hysterie a hrůza, o které už věřil, že se jí zbavil nadobro.

Když se chtěl pokusit vyvolat si znovu v paměti, co četl v Malleus Maleficarum, jeho paměť zcela selhala.

Nebylo v ní nic!

Zhola nic...

Sirnooká větřila jeho slabost.

Ne, prolétlo Owainu Glyndwrovi hlavou, to ona je moje slabost!

"Můj statečný páteříček," vysmívala se mu. "Tak pojď, pojď ke mně! Já věděla, že se znovu setkáme. Miluji muže s charakterem..."

Owain Glyndwr cítil, jak mu srdce svírá křeč, šířící se odtud do všeho svalstva. Na chvíli se mu zatmělo před očima. Sotva postřehl, že začíná funět jako mrož.

"Odstup... Satane...!" chroptěl.

Zasmála se. Marně hledal na jejím těle stopy po Fenianově meči. Anebo po svěcené vodě a kříži.

Její krása byla bez poskvrny. Ohnivě rudé vlasy jí stále tančily kolem hříšně vábivé tváře, jejíž výraz se ještě umocňoval díky kožené ozdobě ve tvaru písmene X, která se jí táhla od čela ke kořeni nosu a k lícím. Tak kde se, obě osy koženého X protínaly, byly spojeny kovovým kroužkem. Napravo i nalevo od něj planuly dvě sirné oči. Také prsa, ohanbí a stehna, byly přepásány řemeny. Ta archaická ozdoba, napadlo Owaina Glyndwra, jaksi připomíná nějakou amazonskou... válečnici.

A když nyní napřáhla ruce před sebe, spatřil, že se její ruce podobají nebezpečným zbraním. I ony byly svázány řemeny, které se od zápěstí rozvětvovaly ke každému prstu, aby přešly na koncích prstů v kovové se blýskající malinké dýky, ostré jako břitva!

Owain Glyndwr už dávno necítil pouhý strach - třásl se jako v zimnici. Zuby mu slyšitelně cvakaly o sebe a zdálo se, že je to v tuto chvíli vůbec nejhlasitější zvuk v celém kostele.

"Děkuji, že jsi se mnou tak ochotně spolupracoval..."

Nerozuměl jí jediné slovo.

"Tak už pojď, pojď...!"

Ne, šlehlo mu hlavou. Prosím, ne...

Obešel masivní oltář a podřídil se jí poslušně jako loutka. Jako tenkrát, když ho přede všemi tak ponížila. Owain Glyndwr náhle pochopil, že ji od samého začátku velice podceňoval. Ale teď už je pozdě. To není jen čarodějnice. Ona je mnohem víc!

"Stát!" Rozkaz zazněl jak prásknutí bičem. Sametový, mazlivý tón z jejího tónu náhle zmizel. "Rozmyslila jsem si to." Blížila se k němu. Plavně jako dravá šelma, jistá si svou kořistí. "Veď mě do svého příbytku! Nemiluji jen muže s charakterem - miluji všechny muže...!"

Owain Glyndwr cítil, jak se mu v hrdle zvedá vlna nevolnosti. Zoufale se snažil vymanit z jejího vlivu. Došla až k němu a chytila jej za ruku. Její dotek byl studený a slizký jako ryba. Naprosto se nehodil k té tolik živočišné bytosti, vzbuzující představu tepla a hebkosti. Necítil naprosto žádnou žádost, třebaže občas i v jeho životě se vyskytly chvíle, kdy musel bojovat vnitřní boj s touhou porušit svůj povinný celibát.

Překonal se. A jestli si něčím byl jist, pak tedy tím, že dokáže odolat každému pokušení ze strany této stále ještě bezejmenné. Mohla mu snad po libosti vnucovat svoji vůli -svůj chtíč však nikoli!

Otázkou ale zůstává, jak se čarodějnice zachová, jakmile to zjistí.

Zřejmě jej zabije...

Owain Glyndwr v sobě pátral po nějakém náznaku toho, že jeho celkový děs přerůstá v paniku. Kupodivu shledával, že je tomu zcela naopak. Ruku v ruce se sirnookou se mu vracel klid a schopnost jasně uvažovat!

Nechtěl se dál ráchat v bažině zmarněných příležitostí. Promýšlel si již nový způsob, jak přemoci tuto stvůru, pohrdající vším lidským.

Když společně míjeli oltář, strhla neznámá levou rukou nádobu, vylévající purpurové světlo, aniž by na jediný okamžik její pravice pustila Owaina Glyndwra. Její dech se zalykal žádostí. Chřípí se jí zachvívalo a jazykem, (Jazyk! Owain Glyndwr si s úděsem vybavil, co viděl předtím.), si zvlhčila smyslné rty.

Teprve ve farářově ložnici mu pustila ruku. Postavila tu podivnou nádobu na nízkou skříňku vedle zrcadla, v němž Owain Glyndwr uviděl jeho odraz.

Vzápětí jej však polila palčivá hrůza, když si uvědomil anomálii zrcadlení!

Vždyť přece v zrcadle mělo být vidět i tu ďáblici - a přece ji neviděl, prostě tam nebyla! Zrcadlo mu ukazovalo, že je v místnosti sám!

"Postýlka je ještě teplá..." vydechla s falešnou něhou, zatímco kněz se horečně pokoušel vybavit si, co všechno ví o bytostech, které nevrhají zrcadlový odraz.

Svíčka vedle postele stále ještě hořela. Ale její světlo se zcela ztrácelo v purpuru.

"Kdo - jsi...?" Otázka se mu stěží drala ze rtů, jako hustý lep. Divil se, že je vůbec s to promluvit.

"Zlodějka!" zasmála se vesele.

"Která - krade - děti...!"

"Nejen to." Gesto, kterým svou odpověď doprovodila, mohlo znamenat vše nebo nic. "Beru si, co se mi líbí - a co se mi hodí do plánu!"

"Do plánu...?"

"O tom se, páteříčku, nic nedozvíš. I když budeš mít sotva kdy příležitost něco vykecat..."

Věděl, co tím chce říct. Ať mu chtěla učinit cokoli, nebude to dlouho trvat. A pak...

Prošla kolem něho k lůžku, položila se na ně a protahovala se jako kočka, jako by musela nejprve vetřít do prostěradla svůj pach. Vzápětí se vymrštila a stáhla Owaina Glyndwra na lože natolik neurvale, že hlavou udeřil do dřevěné pelesti a na chvíli zůstal ležet omráčen.

Pozorovala jej, jako by svým pohledem dokázala proniknout pod jeho oblečení.

A když se pak k němu konečné naklonila, nabraly události spád. A nejen pro llandrinwythského faráře.

Stejně tak pro celou osadu, určenou k zániku...

Přítomnost

"Skutečně se domníváš, že by kalich mohl nějak souviset se zánikem té vesnice?" otázala se Beth. Její pohled skepticky klouzal po opuštěném údolí.

"Jsem si tím jistá," přikývla Lilith. "Stopa té nesvátosti se podle Warnerových údajů ztratila právě zde. V okamžiku, kdy Llandrinwyth ještě existoval. Krátce nato vesnice zmizela nejen z povrchu zemského, nýbrž i z paměti většiny lidí z okolí. Tady působily síly, které rozhodně nejsou přirozeného původu. Tím jsem si naprosto jistá!"

"A co my s tím?" ptala se dál Beth. "Snad vážně nečekáš, že bys tu mohla ten kalich či stopu po něm najít?"

"Proč mě tedy doprovázíš, když jsi tak skepticky naložena?"

"Nevěděla jsem, že je to až tak beznadějné," odpověděla její přítelkyně. "Vždyť tu nejsou ani nejmenší zbytky zdiva... vůbec nic! Co se tu dá hledat?"

Lilith se však nechtěla tak rychle vzdát. Mluvila přece s Warnerem, jenž byl "vyslancem Domu". Jeho "Zjisti to!" na otázku, jak lze najít stopu po liliovém kalichu, zmizelém u Llandrinwythu, muselo přece znamenat víc než co se na první pohled dalo zde na místě uvidět!

Což by ji Warner - respektive ona moc, stojící za Warnerem - sem směroval, kdyby se tu nedalo nic najít?

Ne! pomyslila si Lilith. Něco tu ještě existuje, a já to objevím!

Spolu s Beth!

"Pomoz mi," požádala přítelkyni. "Vždyť jsme sem teprve přišly. Co tím ztratíme, když se tu trochu důkladněji porozhlédneme?"

"Nic. Řekni mi ale nejprve, po čem se mám rozhlížet!"

"To se dovíš, až o to zakopneš..." Lilith sama věděla, jak nedůvěryhodně zní takové vysvětlení.

Což také okamžitě probudilo v Beth její smysl pro kousavý humor. Sehnula se a zvedla ze země první kámen. "Právě jsem zakopla o toto." Podala jej Lilith. "Pomůže ti nějak dál?"

"To je jen začátek," usmála se Lilith smířlivě. "Jestli mi opatříš ještě zbývajících pět set tisíc dílků, které mi chybějí k vytvoření celku, můžeme se vrátit domů..."

Beth si zaťukala na čelo a vzdychla: "Pro mne, za mne. Klidně si tady chvíli hledejme - to je jedno, co. Ale beru si za své Druydovo životní heslo: do setmění chci být zase v Mallwydu! Mám pocit, jako bychom sedlaly koně zezadu. Žádný seriozní novinář nepátrá... po ničem! Myslím, že spíš ve městě bychom mohly najít někoho, kdo by nám mohl říci, co se tu tenkrát stalo. Existují přece taky ještě nějací historici, ať už ze záliby nebo z profese, to je jedno..."

Lilith přikývla a odcházela. "Jasně, zůstaneme na dohled - to by neměl být žádný problém. Když jedna něco najde, zavolá hned druhou!"

"Ale nahlas!" Také Beth se dala neochotně do pohybu.

Nebylo náhodou, že Lilith našla tu "anomálii". Bylo to jisté zúročení jejího systematického pročesávání oblasti. Všude rostl vřes, nebo ležely kameny porostlé mechem a lišejníkem. ..

... ale tady nic!

Na několik kroků od ní byla půda - holá.

Jinak se to popsat nedalo. Byl to prostě kruh o průměru snad jednoho metru a na něm ani stopa po vegetaci. Lilith to v prvním okamžiku připomnělo pustou zemi v zahradě jejího rodného domu. Neměla však chuť ztrácet čas delším přemýšlením. Vzápětí zahlédla drobného ptáčka v prudkém letu těsně nad zemí - těsně před tím nezarostlým pozemkem však náhle provedl v letu krkolomný manévr, jako by se chtěl v poslední chvíli vyhnout. Lilith ještě nikdy neviděla, aby nějaký pták zabočil tak prudce, že jej to doslova vyhodilo z dráhy, takže šel do vývrtky a s žalostným pípnutím se zřítil k zemi a zůstal ležet.

Nejprve ji napadlo, že snad tomu malému opeřenci v letu selhalo srdce. Avšak po chvíli se ptáče opět sebralo a pokračovalo v přerušeném letu, jako by se nic nestalo...

Od té chvíle měla Lilith o to holé místo ještě větší zájem.

Než však došla až k němu, ve vzdálenosti dvou kroků sama od sebe zabočila trochu doleva.

Avšak nejen nohy, také hlava chtěla doleva!

Zaraženě se přinutila zastavit. Když se obrátila, byla už zase o kousek víc vzdálená od místa, které ji tak zajímalo.

Ani druhý pokus o přiblížení se nepodařil.

Na chvíli měla Lilith pocit, jako by se k ní opět vracely ty stíny, které ji navštívily už v Sydney. Jakoby v jediném prudkém záblesku se jí vybavilo v paměti setkání s upírem, který...

Který co?

Bylo to marné. Vzpomínka byla nezachytitelná.

Zavrtěla nechápavě hlavou a pak zavolala Beth.

Zdálo se, že její přítelkyně je šťastná, že se konečně něco děje. Koneckonců svůj názor na toho hledání jehly v kupce sena už dala dosti zřetelně najevo.

"Zásah?" otázala se s pochybovačným výrazem, když dorazila k Lilith.

Lilith se nenechala vyprovokovat. "Vidíš tady to holé místo?"

"Vidím znamenitě. Potřebuji k tomu sice dvě kontaktní čočky, ty však momentálně sedí přesně tam, kde má jí být..."
"Velmi pěkné," přešla Lilith další kousavou poznámku. "Byla bys tak laskavá a donesla mi odtamtud vzorek půdy?"
"Jsi příliš fajnová, než by sis sama špinila prsty?"
"Upíři nenávidí špinavé nehty," tvrdila Lilith přesvědčivě.
"Velice lidské. Já taky!"
"Dobře, tak se tam prostě postav!"
"Je tam snad tekutý písek, anebo minibažina?" pokračovala Beth v rýpání.
"Jestli ano, tak tě zachráním... Prosím!"
Přítelkyně pokrčila rameny a vydala se na určené místo.
Lilith fascinovaně sledovala, jak Beth těsně před cílem provedla podobný úhybný manévr jako předtím i ona sama a jako ještě předtím ten pták.
Beth se zastavila teprve, až na ni Lilith zavolala: "Půjdeš ještě daleko?"
Beth se celá vyjevená otočila. Lilith přispěchala k ní chlácholivě jí pohladila dlaní po tváři. "Zajímavé, že?"
"Spíš bych řekla příšerné..."
"Já zůstanu při zajímavém."
"Tobě se to stalo taky?"
Lilith přikývla.
"A co to znamená?"
"To chci zjistit. Počkej tady!"
"Co máš v plánu?" Beth úzkostlitvě stáhla hlavu mezi ramena.
"Však počkej... Nebo to chceš zkusit ještě jednou?"
Beth rozhodně zavrtěla hlavou. "Ne, děkuji! Mělas taky takovou... husí kůži, když tě to obrátilo?"
"Ne, já jsem prostě prošla mimo..."
Lilith se potřetí rozběhla k holému místu uprostřed vřesového porostu. Zhruba si ještě pamatovala, jak daleko se předtím dostala, než byla přinucena odbočit. Krátce před tím místem zpomalila a opatrně se doslova plížila dál. "Jakmile udělám trošku úkrok stranou, okamžité na mě křikni! To je jedno, co!" zavolala ještě přes rameno na Beth - a už to bylo tu.
Lilith sama to zaznamenala ještě dříve, než k ní dolehl Bethin hlas. Její noha byla tlačena doleva. Okamžitě se přinutila zastavit.
Sotva jediný krok ji dělil od místa, které se tak bránilo bližší prohlídce.
"Vrať se!" slyšela Bethin hlas. Zároveň zaslechla i její kroky. Dříve než stačila její přítelkyně dorazit až k ní, zmobilizovala Lilith veškerou schopnost koncetrace a - podařilo se jí překonat další kus.
Pro Beth už příliš daleko.
Její kroky se už zase vzdalovaly. Lilith se ani nemusela otáčet, aby věděla, že ji Beth opět dezorientovaně minula...
Ona se však rozhodla přijít tajemství toho holého místa na kloub. Neodvažovala se doufat, že by se pod ním mohl skrývat kalich. Tak jednoduché to zase být nemohlo. To ne...
A přece to samozřejmě byla právě tato myšlenka, která v ní dál živila napětí. A pro ni hodlala překročit i hranice svých možností - i onu cizí hranici!
Zdálo se jí, jako by měla svaly vystaveny desetinásobné zátěži, když překračovala poslední centimetry, které ji ještě od toho místa dělily. Obličej se jí zkřivil námahou. Narůstalo v ní přání provést barbarskou proměnu a vypořádat se tak s tímto protivenstvím. Avšak k ničemu víc, než jen k rapidnímu nárůstu špičáků nedošlo. Všechny síly upřela jediným směrem. K jednomu jedinému kroku.
"Lil -" zaslechla ještě Bethin přetržený výkřik.
A pak "hranice" padla.
Beth, vzdálené od ní jen co by kamenem dohodil, se vydral z hrdla přiškrcený sten, zatímco Lilith zazářila krátce, jako chvějící se fata morgana v slunečním žáru - a pak zhasla...

Purpur...
První smyslový vjem po jejím procitnutí byl... purpur!
Ležela pod prázdnou oblohou, nasáklou zarudlým přítmím. Nedalo se ani poznat, je-li den či noc. Zřejmě tu neexistuje ani jedno, ani druhé, pomyslila si Lilith, zatímco se snažila setřást zbytky omámení.
Ani mraky, ani slunce, ani měsíc, ani hvězdy, na obloze nebylo pranic - jen jakési podivné "puchýře", ze kterých se valil tento purpur, odrážející se snad v každičké molekule vzduchu.
Také vzdálenější okolí vypadalo jinak, než si Lilith pamatovala. Údolí bylo kultivovanější, byla tu zřetelná pole, ležící sice zjevně ladem, ale předtím tu přece nebylo vůbec nic!
Lilith okamžitě vytušila, kde je, třebaže způsob, jak se sem dostala, nechápala.
Je v Llandrinwythu!
Lilith ležela na kamenné dlažbě uprostřed skupiny domů, které tu také před jejím posledním nejnamáhavějším "krokem" vůbec nebyly. Nebo spíš už nebyly.
Stále ještě napolo omráčená se narovnala. Symbiont byl jediný, kdo ji sem doprovodil. (Prošla časovou bariérou? Dostala se snad skutečně do minulosti, ještě před moment zániku vesnice? Je vůbec tam, kde se nachází kalich...?) A symbiont nyní také změnil svůj tvar.

Lilith nyní měla na sobě rudé šaty, které však nebyly tak těsně přiléhavé jako ty, jež kdysi nalezla ve sklepě svého rodného domu. Část těla nad prsy nechával nezakrytou. Byl to dosti odvážný výstřih, tím spíš, že ramínka, držící vrchní část šatů, neustále sklouzávala z ramen na paže.

Pomalu se otáčela kolem vlastní osy, zatímco její oči klouzaly po celém území vesnice. Avšak ještě než byla s touto prohlídkou hotova, již začínala tušit, že naděje na nalezení upírské nesvátosti v tomto hnízdě je pranepatrná.

Nikde neviděla žádné lidi a také domy - včetně kostela, tyčícího se na vyvýšenině přímo uprostřed vesnice - jeden jako druhý působily opuštěným dojmem. Na místě Lilithina pobytu byly známky úpadku sotva ještě znát, ale čím blíže ke krajům, tím více byl zjevný narůstající rozklad.

To bylo také zvláštní.

Lilith hleděla na zřícené krovy, okna a dveře nakřivo visící v utržených pantech u vzdálenějších domů - a pak zase na kontrastně zachovalé stavby v její blízkosti. Samotný kostel (jenž kupodivu neprobouzel v Lilith žádnou úzkost), a jeho nejbližší okolí, vypadaly naprosto nedotčeně. Jako by měl každou chvíli někdo udeřit na zvon na věži, a vyzvánět k nejbližší bohoslužbě. Samozřejmě se nic takového nestalo. Nic nebylo nepravděpodobnější, než že by se tu ještě konaly nějaké mše...

Lilith se spoléhala na své instinkty a ty jí potvrzovaly, že je tu zcela sama.

Vše kolem dokola se zdálo být jakýmsi bláznivým způsobem ztuhlé.

Skoro vše!

Na chvíli zahlédla mihnout se v jednom otevřeném okně tvář starého muže!

V kamenném domě na protější straně ulice.

Lilith bez zaváhání zamířila právě k jeho dveřím. Byly však zamčené. Klíč vězel v zámku zevnitř.

Lilith přešla k oknu s vybitými skleněnými tabulkami. Střepy byly vysypané dovnitř. Opatrně se naklonila do okna a zavolala: Ať už jste kdokoli, ukažte se! Nejsem nikdo, z koho byste musel mít strach!"

Na odpověď však čekala marně.

Ve světnici nebyl nikdo. Dveře do vedlejší místnosti byly otevřené.

Lilith obešla dům a našla druhé, sice nerozbité, nicméně také otevřené okno. A přece jí nešlo na rozum, jak mohl dokázat starý muž, kterého viděla, tak rychle vylézt oknem a prchnout.

Zmizel beze stopy, Lilith však vlezla oknem dovnitř a vzápětí nalezla v tenké vrstvě prachu na podlaze šlépěje, které ji utvrdily v jejím podezření. Prohlídka zbývajících místností chalupy ji nezabrala mnoho času.

V posteli ležela mrtvola.

Lilith se domnívala, že postava ležící na boku, zády ke dveřím, pouze spí. Pak však poznala pravdu.

Tělo neznámého muže bylo ve zjevném stupni rozkladu, který však trval sotva víc než půl roku. Žádná stopa po násilné smrti, a to ani pak, když Lilith stáhla z umrlce peřinu.

Oči vypadaly nejhůř. Jinde se maso většinou ještě drželo na kostech...

Lilith se sklonila nad mrtvolu, pozorně si ji prohlédla a pak se znechuceně odvrátila.

Poslední dobou viděla až moc mrtvých. Nějak si však pořád nemohla zvyknout.

Dům opustila dveřmi. Klíčem se dalo bez problémů otočit.

Ulice se mezitím vůbec nezměnila, stále tonula v purpurovém světle.

Lilith neúnavně prohledávala další domy, jejichž dveře nebyly zamčené.

Objevovala však jen samé mrtvoly. Mrtvoly, a zase mrtvoly! Nápadné bylo, že čím více se přibližovala k okraji osady, v tím pokročilejším stupni rozkladu nacházela těla.

Než si to mohla Lilith nějak vysvětlit, dorazila až na jakési tržiště s velkou zděnou kašnou uprostřed. V okolních domech učinila další objev. Všude, kam jen vstoupila, visela na stěnách rozbitá zrcadla.

Víceméně náhodou po chvíli objevila ležící postavu, napůl skrytou za kašnou.

Nález jí rázem vehnal krev do tváří.

"Beth..." sklouzlo jí ze rtů.

Již přicházela k sobě.

Beth se ještě chvěla víčka, když zvedla prsty k obličeji a přejela si po tváři. Zůstala na ní krvavá stopa.

Lilith viděla, že Beth má obě ruce zakrvácené.

Následkem pádu?

Beth otevřela oči, ale ještě řádnou chvíli trvalo, než poznala přítelkyni, klečící vedle ní.

"Jak se ti podařilo následovat mě?" užasla Lilith, vzpomínajíc na obtíže, které musela překonat, aby udělala poslední krok.

Beth se posadila. Byla ještě bledší než jindy. Jen rty a pak krvavé šmouhy v obličeji měly sytější barvu, která vzbuzovala v Lilith zcela specifické city.

"Kdybych tě neviděla mizet," odpovídala Beth přerývaně, "nikdy bych byla nepoznala, že tam... je nějaký průchod, nikdy bych to nedokázala. Ale takto jsem se probojovala krok za krokem - oči na stopkách! Věděla jsem, že tě v tom nemohu nechat samotnou..."

Nevesele se usmála.

Lilith ji políbila na tvář.

Ne tak zcela nezištně. Krev, kterou přitom slízla, ji tuze vzrušovala. A zároveň ji také připomněla prekérní situaci, do které se dostala.

Odtáhla se od Beth a prohodila: "To by mě zajímalo, kolik mezitím, co jsme překročily ten ‚práh', uplynulo času."

"Nanejvýš pár minut," řekla Beth.

Lilith zavrtěla hlavou. "O tom pochybuji."

"Proč?"

"Protože cítím stále narůstající hlad, ačkoli bych ještě nějaký čas měla vydržet. Má žízeň po krvi narůstá takovou měrou, že se nám brzy stane vážným problémem."

"Myslíš že...?"

"Myslím, že jestliže tu někde dostatečně brzy nenajdu nějakého živého ‚dárce', mohlo by to být kritické..."

Způsob, jakým se na ni Lilith dívala, dával Beth dostatečně najevo, co má poloupírka na mysli.

Beth zbledla ještě víc.

Na podrobnější rozbor tohoto problému jim však nezbýval čas, neboť vzápětí zazněl ze rtů reportérky přidušený výkřik.

Lilith sebou trhla, neboť se nejprve domnívala, že Bethino zděšení patří jí...

Nebylo tomu však tak.

Beth hleděla někam dál. Lilith otočila hlavu a okamžitě poznala nebezpečí, které se k nim plíživě a nezadržitelně přibližovalo:

Od kraje osady se semulicí přibližoval belhající se zástup mátoh. Další a další vycházely z domů a připojovaly se.

Bývalí obyvatelé vesnice! Mrtvoly v nejrůznějším stádiu rozkladu. Mnohé ještě zahaleny alespoň do částí oděvů. Některé vypadaly dokonce zachovale, jako by zemřely teprve před několika dny, jiným odpadávaly kusy shnilého masa z těla, což zanechávalo na dlažbě odpornou stopu. A mezi nimi se potáceli i zcela vybělení kostlivci, jako by viseli na neviditelných nitkách. Zvuky, které při svém pochodu vydávaly, vehnaly do Bethiných očí čirý děs.

"Obklíčují nás!" vydralo se jí ze staženého hrdla. Vyskočila na nohy. Propadla panice. Ne tak Lilith.

Také ona si povšimla, že se potácející se postavy skutečně přibližují odevšad, z každého domovního vchodu, z každé boční uličky. A přece nepropadala hysterii. Ba naopak. Alespoň se zbavila toho tíživého pocitu bezmocnosti. Konečně se něco uprostřed vší té strnulosti dělo. Alespoň něco, co jí dá zapomenout na žízeň...

"Drž se těsně za mnou!" křikla na Beth. Vzápětí začala hledat zdánlivě nejslabší článek v tomto nebezpečném řetězu. Nakonec se rozhodla pro dva skoro až lítost vzbuzující kostlivce, potácející se bok po boku. Na jejich vybledlých kostech ulpívalo všudepřítomné červené světlo, z čehož vznikal dojem, jako by byla žebra potažena jakousi kůží, tenkou jako stín.

Avšak čím více se zkracovala vzdálenost mezi oběma ženami a kostlivci, tím více narůstaly v Lilith obavy, že s těmito soupeři nebude lehká práce. Neúnavná cílevědomost, s jakou mrtví stále těsněji a těsněji zatahovali kruh kolem nich, na ni udělala dojem.

"Co - to vlastně je?" kvílela Beth. "Máš sakra vůbec tušení, kde to jsme...?"

"V Llandrinwythu," odpověděla Lilith lakonicky. "Myslela jsem, že je to jasné..."

"Pro tebe možná!" Beth umlkla. Lilith dosáhla místa, kde hodlala kruh protrhnout.

"Čekej, dokud ti neřeknu, že máš jít za mnou!" otočila se s neobvykle velitelským tónem k Beth. Potom se zaměřila na mezeru mezi kostlivci a vrhla se právě do ní.

Chtěla se pokusit chytit každého z nich za jeden hnát a odmrštit je do stran. Avšak v okamžiku, kdy se dotkla kostí, pochopila, jak se to vlastně má s tou "stínovou kůží".

Náhle měla pocit, jako by jí někdo do rukou bodal rozžhavené hřebíky, a rázem ji opustily všechny síly... Zhroutila se k zemi. Padla před kostlivci na kolena. Nebyla dokonce ani schopna pustit ty jejich holé hnáty.

Smrt se jí lepila na ruce. Smrt ji vysávala až do morku kostí! Sotvaže svým ochromeným vědomím zaznamenala Bethin výkřik.

Také Lilith křičela. A její křik přehlušil vše. Temnota a bolest zasypávaly jejího ducha jako smrtící lavina, strhávaly její vědomí do kašovitě husté, dusivé hlubiny...

A pak, když už si připadala nezvratně ztracená, se probudil symbiont!

Lilith sotva zaregistrovala, jak se podsunul pod její znecitlivělé prsty. Jak vytvořil rukavice tenké jako dech, aby chránily její ruce před přímým dotykem s těmi přízraky...

Na něj tedy ta ochromující energie nepůsobí?

Znovu se ozval pronikavý výkřik. Tentokrát ale zase pro změnu Bethin. Reportérka se objevila těsně za ní, snažila se ji zvednou ze země a ječela: "Udělej něco! Ale rychle!"

Lilith se opět jasnilo před očima. Stále ještě držela oba kostnaté hnáty v rukou, ale "stínová kůže na ni již nepůsobila. Symbiont působil jako dokonalá izolace. Pohlcoval onen ďábelský proud, který ji srazil na kolena. Ale na jak dlouho?

Lilith rozhodně nemínila čekat, až se vyčerpají i jeho síly.

Sebrala všechnu zbývající sílu a praštila oběma kostlivci o sebe navzájem. Příšerně to zapraštělo a pak zřejmě povolila vazba držící kostnatá těla pohromadě a jednotlivé kosti se rozletěly široko daleko.

A okamžitě dva zombieové po obou stranách vzniklé mezery zamířili k sobě, aby ji uzavřeli.

Beth převzala iniciativu v pravý čas. Chytila Lilith za ruku a táhla ji za sebou. A třebaže už byly mimo zónu akutního ohrožení, nepřestávaly běžet.

Teprve, když získaly slušný náskok, zastavily se a ohlédly zpět. A naprosto nechápaly, že se mrtví nepouštějí do pronásledování, nýbrž se pomalu zase vracejí zpátky do domů, ze kterých předtím vyšli.

Hledaly si útočiště v kostele na kopci. Ještě žádná jiná křesťanská stavba neměla na Lilith tak nulový negativní vliv jako tato. To byla další z hádanek, které bude třeba rozlousknout.

Od kostela se dala přehlédnout celá vesnice, což umožňovalo včas se připravit na nové útoky oživlých mrtvol. Pokud budou mít výjimečně zase jednou trochu štěstí, tak snad se tady, v té příšerné vesnici, nedočkají úplné tmy. Lilith počítala s tím, že červené šero tu vládne pořád.

"Bylo by mi milejší, kdyby ses tu trošku porozhlédla, abychom Se nedočkaly nějakého dalšího nepříjemného překvapení," navrhla Beth. "A já zůstanu tady u portálu a budu hlídat cestu."

Lilith neměla žádné námitky, protože to bylo nejrozumnější řešení.

Chrámovou loď měla rychle prověřenou. Skutečně to i vevnitř vypadalo, jako by se tu nejpozději do hodiny měla konat mše. Nikde ani stopa po nějakém rozpadu, ba dokonce nikde ani prášek.

Za kněžištěm narazila Lilith na boční chodbu. Zabočila do ní a v tu chvíli se jí ztratila Beth z dohledu. Koneckonců však kostel nebyl zase tak obrovský, aby v případě potřeby nemohla přispěchat přítelkyni okamžitě na pomoc.

Nejvíce ji znepokojovala její narůstající slabost, umocněná ještě víc dotekem kostlivce, a stejnou měrou narůstající žízeň. Z víc a více znamení poznávala Lilith, že se neodvratitelně blíží okamžik, kdy bude muset, aby neztratila i zbytek sil, bezpodmínečně získat lidskou krev.

Důsledky byly jasné, co si mohla namlouvat. Beth je zde jediný živý člověk.

V nepříliš optimistické náladě prohledala Lilith i těch pár místností, ke kterým boční chodba vedla. Avšak žádné další mrtvé, kteří by je mohli ohrožovat, nikde nenašla. Ať už obyvatele Llandrinwythu zahubilo cokoli, před kostelem se to zřejmě zastavilo.

Na trochu delší dobu zůstala Lilith stát ve farářově ložnici před velikým, umně zdobeným zrcadlem.

Alespoň předpokládala, že jde o zrcadlo. Ačkoli se jeho povrch zdál být naprosto nedotčen, neodrážel se v něm její obraz ani rozmlženě. Ani pokoj se v něm nezrcadlil. Sklo bylo docela slepé.

Další hádanka...

Lilith pokrčila rameny a vrátila se k Beth, která se vyčerpaně opírala o vrata. "Vypadáš velmi unaveně," řekla a odhrnula jí přitom pramen plavých vlasů z čela. "Tam vevnitř je místnost, kde by sis mohla na chvíli lehnout. Já zatím budu hlídat."

Bethin ztrhaný smích ji upomenul, že sama je ještě v mnohem horší kondici.

A pak se náhle objevil Beth na tváři zvláštní výraz. A s nezvyklou tvrdostí řekla: "Oukej. Ale pod jednou podmínkou!"

"To jest?"

"To jest," opáčila, "že nebudeme hrát žádné divadýlko. Kromě nás dvou tu široko daleko není ani živáčka. A mrtví nás nanejvýš ještě tak sprovodí ze světa. To ti nijak nemůže pomoci!"

Lilith se stále ještě tvářila, jako by nechápala.

A přece už dávno věděla, kam Beth míří.

"Tak to udělej!" vylítlo to náhle z Beth, napolo hněvivě, napolo vyděšeně. "Doufám, že to nebude moc bolet, co? Potřebuješ to přece - potřebuješ moji krev! Co mi budeš platná, coby stín sebe samé? Jde nám oběma o přežití, a po tom, co se právě stalo, vidím, že bez tebe nemám naději. S tebou je tu aspoň minimální šance!"

"Tak je to jednoduché?"

Beth si nervózně zajela rukou do vlasů. "Ale hovno! Je to zatraceně těžké! Ale máš nějaký jiný nápad?"

Lilith mlčky přistoupila až k ní a objala ji. "Ne," zašeptala.

A potom kousla.

Strach mu byl stále v patách. Od chvíle, kdy mu zmizela Dlouhá Paula - a s ní i celý svět - a on se ocitl v této "druhé realitě", zahlcené dusným rudým světlem, bloudil Tom bez cíle sem, tam. Hledal východ.

Jak se sem dostal, neměl potuchy. Prostě se honil mezi vřesem a těšil se z toho, že se může volně pohybovat, aniž by se hned hroutil k zemi, lapaje po dechu. Slunce, na tuto téměř zimní dobu až nestoudně teplé, jej pálilo do tváře. Zkoušel stále nové a nové kousky, kterých by se nikdy předtím neodvážil. Přemety, kotouly...

Až pak...

Náhle cosi neslýchaného zarazilo jeho šťastné třeštění s prudkostí, jako když auto čelně narazí do zdi.

Nejprve si myslel, že o něco zakopl a udeřil se. Když se však pak zase vztyčil, bylo všechno úplné jiné. Kolem něj se tyčily jakési domy, jedny více, jiné méně zhroucené. Ale mnohem horší byla celková atmosféra. Všechno jako by se najednou převrátilo!

To je onen svět, byl jeho první nesmělý pokus o vysvětlení podivné proměny. Zemřel jsem! Bůh byl ke mně milosrdný a chtěl mi ještě udělat naposledy radost, než....

A hned vzápětí objevil první mrtvolu. Za jedním selským stavením vedle smetiště. Byla to žena, měla na sobě kabát, na hlavě šátek, ležela na břiše a teprve, když ji převrátil na záda, poznal, jak to s ní skutečně je.

Musela zemřít skutečné před dlouhou dobou. Právě tak dlouhou, jak bylo třeba, aby její bezduché tělo takto ztrouchnivělo...

Ten pohled byl strašnější než všechno, co Tom viděl kdy předtím. Ve srovnání s tímto mu i jeho vlastní obraz v zrcadle připadal skoro krásný.

Jediný závěr, který dokázal z tohoto nálezu vyvodit, byl ten, že toto v žádném případě nemůže být onen svět -

nanejvýš tak ještě předpeklí...

O chvíli později, krátce poté, co se vloupal do jednoho zavřeného domu, zaslechl na ulici jakési kroky. Žena, kterou zahlédl oknem, mu připadla stejně málo důvěryhodná, jako cokoli jiného v této osadě. Když poznal, že i ona zahlédla jeho, nemohl si pomoci jinak, než spasit se útěkem.

Od té doby si musel pořád klást otázku, jestli náhodou neudělal chybu. Možná tu ženu stihl podobný osud jako jeho. Snad by společně spíš našli nějaké východisko...

Vrátil se zpátky do domu, odkud předtím uprchl.

Byla tam opět jen mrtvola v posteli.

A v tom okamžiku se rozlehl vesnicí děsivý, takřka nelidský výkřik. Tom jako zkamenělý čekal, až zvuk dozní. Krátce nato uviděl ženu v rudých šatech, jak ještě s nějakou druhou ženou utíká po ulici do kopce ke kostelu a mizí v něm.

Srdce mu skoro spadlo do kalhot, byl jako ochromený, což mu i tentokrát zabránilo ukázat se. Avšak zatímco ještě rozvažoval, nemá-li se za nimi pustit vzhůru ke kostelu, došlo mu, že ty ženy jistě prchaly před čímsi děsivým. S úzkostí hleděl oknem na ulici. Neviděl nikoho.

Až příliš pozdě jej varovaly zvuky, které se ozvaly za jeho zády.

Když se Tom konečně otočil, uviděl před sebou šklebící se rozežraný obličej umrlce, který vylezl z postele.

Beth upadla do hlubokého spánku. Oběť, kterou Lilith přinesla, ji zjevně ještě víc vyčerpala. Naproti tomu Lilith viditelně ožila.

Její pohled něžně ulpěl na Bethině úzké tváři a chlapecky štíhlé postavě, rýsující se pod tmavomodrými šaty.

Pak se vrátila zpět k východu z kostela.

Nějakou dobu sledovala vesnici, a když se tam stále nic nehýbalo, rozhodla se Lilith změnit strategii. Neměla příliš dobrý pocit z toho, že nechala spící Beth samotnou ve farářově příbytku.

Brána se dala zavřít, klíč byl v zámku a obě křídla vrat vypadala víc než dostatečně robustně. Lilith zamkla vchod zevnitř a klíč nechala v zámku. Když se vrátila do ložnice a uviděla Beth spokojeně oddechovat na lůžku, zmocnila se jí na okamžik touha ulehnout vedle ní a také zavřít oči. Ale na spánek, nebo jen trošku klidu, nemohla mít v této situaci ani pomyšlení. Proto se jen posadila na kraj postele a pokoušela se srovnat si myšlenky.

A potom se přihodilo cosi, co považovala zpočátku za mámení přetažených nervů.

Plocha nástěnného zrcadla se náhle přízračně rozvlnila, což bylo doprovázeno zvukem, podobným mořskému příboji.

Lilith opatrně vstala z postele a zvědavě přistoupila blíž k tomu podivuhodnému zrcadlu.

A vzápětí se jí srdce divže nezastavilo.

Poprvé proti sobě uviděla svůj vlastní zrcadlový odraz přímo v křišťálové jasnosti!

Měla snad halucinaci?

To jsem já...!

Náhle však obraz zase zmizel - a objevil se jiný.

A opět musela Lilith pochybovat o svém rozumu.

Protože za zrcadlovým sklem se objevil roztřeseně obraz předmětu, za kterým se Landru neúspěšně honí už více než dvě staletí.

Liliového kalichu!

Jako by ji ze zrcadla přímo vyzýval, aby po něm sáhla!

Lilith bezděky natáhla ruku za tím magickým klenotem, na kterém záviselo bytí či nebytí plemene, zotročujícího lidstvo již od pravěku.

Zrcadlo nekladlo žádný odpor.

Ta prokletá nádoba taky ne.

Lilith uchopila hrdlo poháru oběma rukama. Tak pevně, až jí zbělely kotníky prstů. Nemohla uvěřit, že skutečně dosáhla tohoto důležitého milníku v jejím boji proti upírům. Teď ještě je třeba jej zničit, a pak...

Svůj omyl poznala, až již nebylo návratu.

Cosi neviditelného, ledově studeného na druhé straně zrcadla ji s nečekanou silou uchopilo za obě ruce a - vtáhlo do zrcadla...!

Beth procitla a prohlížela si ruce.

Škrábance, podobající se jemným řezům, dávno přestaly krvácet. Sáhla si na krk, také tam se jí rána zacelila.

V kostele bylo ticho jako v hrobě.

Beth vyskočila z postele a zamířila okamžitě k umělecky vyvedenému, avšak přesto nijak nápadnému zrcadlu.

Usmála se na svůj vlastní odraz.

A pak lehce přikývla.

Ano, věděla, co má dělat...

Beth uchopila prázdný svícen, stojící na stolku vedle zrcadla, sevřela jej v prstech, potěžkala, rozpřáhla se - a udeřila masivním kovovým předmětem vší silou do skla, které se hned roztříštilo na střepy.

Ani těch příslovečných sedm let smůly ji nedokázalo odradit.

Neměla to být její smůla.

Spokojeně se vrátila do postele, zavřela oči a dál snila na chvíli přetržený sen. Sen, ve kterém putovala v tomto purpurovém pekle od domu k domu a rozbíjela každé zrcadlo, které jen našla. Sen, ve kterém její přítelkyně jménem Lilith Edenová, neměla místo...

1 viz VAMPÝRA, sv. č. 9 - Služebník, zla

2 viz VAMPÝRA, sv. č. 6-8

??

??

??

??